

Kopie
 Afgeleverd aan: mr. BRIJS Stan
 art. 792 Ger. W.
 Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer 2021/ 5536
Datum van uitspraak 29 juni 2021
Rolnummer 2018/AR/1209 2018/AR/1214

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Brussel

Arrest

17^e kamer,
 burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002221141-0001-0044-03-01-1

INZAKE 2018/AR/1209 :

De **REPUBLIEK KAZACHSTAN**, vertegenwoordigd door haar Minister van Justitie bij het Ministerie van Justitie, met kantoor te 010000 Nur-Sultan (Kazachstan), Left Bank, Mangilik El Street 8, House of Ministries 13, 010000 Astana,
appellant,

vertegenwoordigd door mr. NUYTS Arnaud, mr. FRANSIS Roel, mr VAN TORNOUT Beatrice en mr IRMBON Estelle, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 3

tegen het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 25 mei 2018

TEGEN :

1. **STATI Anatolie**, woonstkiezende bij zijn raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpsesseenweg 120,
eerste geïntimeerde,

2. **STATI Gabriel**, woonstkiezende bij zijn raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpsesseenweg 120,
tweede geïntimeerde,

3. **ASCOM GROUP S.A.** woonstkiezende bij haar raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpsesseenweg 120,
derde geïntimeerde,

4. **TERRA RAF TRANS TRADING LTD**, woonstkiezende bij haar raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpsesseenweg 120,
vierde geïntimeerde,

allen vertegenwoordigd door mr BRIJS Stan, JACMAIN Sophie, mr PARIDAEN Karen, VAN HOE Arie en mr ROELS Alexander, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Terhulpsesseenweg 120

EN MEDE INZAKE :

1. De **NATIONALE BANK VAN DE REPUBLIEK KAZACHSTAN**, staatsentiteit naar het recht van de Republiek Kazachstan, met maatschappelijke zetel te Z05T8F6 Nur-Sultan (Kazachstan) 57A Mangilik Yel Avenue,

eerste vrijwillig tussenkomende partij ,

vertegenwoordigd door mr. CALLENS Peter, mr. BOULARBAH Hakim, mr. BOULVAIN Alice en mr MALLIEN Alice, advocaten, allen kantoorhoudende te 1040 BRUSSEL, Tervurenlaan 2

2. **THE BANK OF NEW YORK MELLON N.V.**, ON 0806.743.159, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Montoyerstraat 46,
tweede vrijwillig tussenkomende partij,

vertegenwoordigd door mr. LEFEVRE Françoise, mr. LOOSVELD Stefaan en mr TATON Xavier, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Brederodestraat 13

INZAKE 2018/AR/1214 :

1. De **NATIONALE BANK VAN DE REPUBLIEK KAZACHSTAN**, staatsentiteit naar het recht van de Republiek Kazachstan, met maatschappelijke zetel te Z05T8F6 Nur-Sultan (Kazachstan) 57A Mangilik Yel Avenue,
appellant,

vertegenwoordigd door mr. CALLENS Peter, mr. BOULARBAH Hakim, mr. BOULVAIN Alice en mr MALLIEN Alice, advocaten, allen kantoorhoudende te 1040 BRUSSEL, Tervurenlaan 2

tegen het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 25 mei 2018

TEGEN :

1. **STATI Anatolie**, woonstkiezende bij zijn raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpssteenweg 120,
eerste geïntimeerde,

2. **STATI Gabriel**, woonstkiezende bij zijn raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpssteenweg 120,
tweede geïntimeerde,

3. **ASCOM GROUP S.A.** woonstkiezende bij haar raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpssteenweg 120, derde geïntimeerde,

4. **TERRA RAF TRANS TRADING LTD.** woonstkiezende bij haar raadsman mr BRIJS Stan te 1000 BRUSSEL, Terhulpssteenweg 120, vierde geïntimeerde,

allen vertegenwoordigd door mr BRIJS Stan, JACMAIN Sophie, mr PARIDAEN Karen, VAN HOE Arie en mr ROELS Alexander, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Terhulpssteenweg 120

EN MEDE INZAKE :

1. De **REPUBLIEK KAZACHSTAN**, vertegenwoordigd door haar Minister van Justitie bij het Ministerie van Justitie, met kantoor te 010000 Nur-Sultan (Kazachstan), Left Bank, Mangilik El Street 8, House of Ministries 13, 010000 Astana, eerste vrijwillig tussenkomende partij,

vertegenwoordigd door mr. NUYTS Arnaud, mr. FRANSIS Roel, mr VAN TORNOUT Beatrice en mr IRMBON Estelle, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 3

2. **THE BANK OF NEW YORK MELLON N.V.**, ON 0806.743.159, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Montoyerstraat 46, tweede vrijwillig tussenkomende partij,

vertegenwoordigd door mr. LEFEVRE Françoise, mr. LOOSVELD Stefaan en mr TATON Xavier, advocaten, allen kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Brederodestraat 13

Het hof wordt gevat door:

- een verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd in de zaak gekend onder AR- nummer 2018 AR 1209 door de Republiek Kazachstan, hierna 'Kazachstan', op 11 juli 2018,

PAGE 01-00002221141-0004-0044-03-01-4

- een verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd in de zaak gekend onder AR-nummer 2018 AR 1214 door de Nationale Bank van de Republiek Kazachstan, hierna 'NBK', op 12 juli 2018,

verzoekschriften gericht tegen het vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, beslagkamer, op 25 mei 2018.

Van dit vonnis wordt geen akte van betekening voorgelegd.

De eerste rechter heeft het voorwerp van de betwisting als volgt samengevat:

'1. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN EN VAN HET VERWEER

1.1. De republiek KAZACHSTAN, hierna aangeduid als **KAZACHSTAN**, tekent derdenverzet aan tegen de machtigende beschikking van 11 oktober 2017.

Met deze beschikking verleent de beslagrechter toelating aan de heren Anatolie en Gabriel STATI en de vennootschappen naar vreemd recht ASCOM GROUP S.A. en TERRA RAF TRANS TRADING LTD. om bewarend derdenbeslag te leggen *"op vorderingen en zaken die betrekking hebben op het "spaarfonds" in handen van de nv THE BANK OF NEW YORK MELLON, hierna afgekort BNYM, tegen KAZACHSTAN, waaronder mede begrepen het Nationaal Fonds van KAZACHSTAN, ten belope van een totaalbedrag van 515.822.966,35 USD in hoofdsom, interesten en kosten en van een bijkomend bedrag van 802.103,24 € aan kosten.*

KAZACHSTAN vordert de intrekking van deze beschikking en de opheffing van het bewarend derdenbeslag dat in uitvoering van deze beschikking op 13 oktober 2017 gelegd is.

KAZACHSTAN vraagt ook om de *"zaak in voortzetting te plaatsen voor wat betreft enige aspecten die betrekking hebben op de gevolgen van het beslag, in het bijzonder betreffende de aansprakelijkheid van de Stati en/of BNY Mellon als gevolg van het onrechtmatig beslag van de activa, of ondergeschikt, indien de zaak niet voortzetting wordt geplaatst, om zich onbevoegd te verklaren om daarover uitspraak te doen, minstens om de vordering van BNY Mellon (en eventueel de Stati) in dit verband, ongegrond te verklaren".*

1.2. BNYM, derde-beslagene, is vrijwillig tussengekomen in deze derdenverzetsprocedure.

Zij vraagt:

- haar akte te verlenen *"van de redenen waarom zij de activa op de geld- en effectenrekeningen bij haar Londonse bijkantoor, zoals vermeld in Bijlage I bij haar verklaring als derde-beslagene, heeft bevroren",*
- te zeggen voor recht dat zij correct uitvoering heeft verleend aan het bewarend derdenbeslag van 13 oktober 2017,
- indien het beslag gehandhaafd wordt, te zeggen voor recht dat zij door het naleven van de beschikkingen en vonnissen van de Belgische rechtbanken, bevrijd is ten aanzien van de Nationale Bank van KAZACHSTAN en van KAZACHSTAN.

1.3. De Nationale Bank van KAZACHSTAN, hierna afgekort **NBK**, is ook vrijwillig tussengekomen in deze derdenverzetsprocedure.

Zij vordert de intrekking of vernietiging van de machtigende beschikking "*in zoverre zij van toepassing is op NBK of op tegoeden die door NBK worden aangehouden bij BNYM*". Minstens vordert zij de opheffing van het beslag met betrekking tot deze tegoeden omdat zij "*niet onder de Beschikking vallen*".

Zij besluit verder tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van de tussenvorderingen van BNYM.

1.4. De beslagleggers, hierna aangeduid als de partijen **STATI**, besluiten tot de ongegrondheid van de vorderingen van KAZACHSTAN en de NBK.'

Bij het bestreden vonnis heeft de beslagrechter:

- akte verleend aan de NBK en aan 'The Bank of New York Mellon', hierna 'BNYM', van hun vrijwillige tussenkomst;
- de vorderingen van Kazachstan, de NBK en de BNYM ontvankelijk doch ongegrond verklaard;
- het voorwerp van het bewarend beslag onder derden d.d. 13 oktober 2017 beperkt tot 530 miljoen USD;
- Kazachstan en NBK veroordeeld tot de kosten van het geding, in hoofde van de huidige eerste tot vierde geïntimeerden, hierna 'de Stati', begroot op 1.440 euro.

Wat betreft de samenvoeging :

Het hof stelt vast dat de hogere beroepen beiden gericht zijn tegen hetzelfde vonnis.

De partijen hebben allen geconcludeerd middels eenzelfde conclusie in beide zaken.

Met het oog op de goede rechtsbedeling worden de beide zaken samengevoegd.

1. De vorderingen van partijen in graad van hoger beroep luiden als volgt:

Kazachstan:

'Het derdenverzet ingeleid door de Republiek Kazachstan, ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de beschikking van de Beslagrechter in de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel van 25 mei 2018 (de "**Bestreden Beschikking**") en de beschikking van 11 oktober 2017 ("**de Machtigingsbeschikking**") te vernietigen, behoudens in zoverre werd beslist dat het geschil betreffende de schuld van de derde-beslagene (ie, het voorwerp van de Machtigingsbeschikking en

het gelegde derdenbeslag) beslecht dienen te worden door de bodemrechter, namelijk de Engelse rechtbank;

En vervolgens opnieuw rechtdoende:

1. In hoofdorde, op grond van de automatische erkenning van het vonnis van de rechter van de Engelse High Court van 22 april 2020, vast te stellen dat

- de schuld dat overeenkomt met het bedrag van USD 530 miljoen aangehouden door BNY M op rekeningen van haar bijkantoor in Londen op naam van NBK (de "**Geblokkeerde Activa**"), uitsluitend verschuldigd is aan NBK en niet aan RK, en dientengevolge het litigieuze derdenbeslag zonder voorwerp te verklaren (**Middel 1**); en/of
- de Geblokkeerde Activa tegoeden zijn van/aangehouden door/beheerd door een buitenlandse centrale bank en bijgevolg van uitvoeringsimmunititeit genieten. Dientengevolge vast te stellen dat de Geblokkeerde Activa niet vatbaar voor beslag zodat zij niet het voorwerp kunnen uitmaken van het litigieuze derdenbeslag (**Middel 2**);

2. In ondergeschikte orde, vast te stellen dat

- Uw Hof niet over het vereiste internationale rechtsmacht beschikt om een beslag toe te laten op goederen die niet in België gelegen zijn; en
 - de Geblokkeerde Activa zich niet in België bevinden
- en dientengevolge te oordelen dat Uw Hof niet over het vereiste internationale rechtsmacht beschikt om een derdenbeslag toe te laten op de Geblokkeerde Activa (**Middel 3**);

3. In meer ondergeschikte orde, na een nieuw onderzoek ten gronde, te verklaren dat de Machtigingsbeschikking en het litigieuze derdenbeslag geen voorwerp hebben bij gebrek van schuld in hoofde van BNY M jegens RK (**Middel 4**),

4. In verder ondergeschikte orde (mocht Uw Hof vaststellen dat er toch een schuld in hoofde van BNYM jegens RK bestaat (quod non)), vast te stellen dat

- De Geblokkeerde Activa toebehoren aan een buitenlandse mogendheid en bij gevolg van immuniteit van uitvoering genieten. Dientengevolge vast te stellen dat de Geblokkeerde Activa niet vatbaar voor beslag zodat zij niet het voorwerp kunnen uitmaken van het litigieuze derdenbeslag (**Middel 5**);
- De titel waar de Stati zich op beroepen niet voldoet aan de kwalitatieve voorwaarden om beslag toe te laten (**Middel 6**);
- De gemeenrechtelijke voorwaarden voor bewarend beslag niet vervuld zijn (**Middel 7**);
- De zaak naar de rol te verwijzen of de zitting uit te stellen in afwachting van de definitieve uitkomst van de procedure tegen het exequatur (**Middel 8**);

5. In elk geval het verzoek tot interpretatie van de Bestreden Beschikking en het incidenteel hoger beroep van de Stati onontvankelijk te verklaren, minstens ongegrond (**Middel 9**);

Om alle deze middelen, of één ervan,

- De Machtigingsbeschikking van de beslagrechter in de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel van 11 oktober 2017 in te trekken;
- De opheffing te bevelen van het bewarend derdenbeslag van 13 oktober 2017;
- De vrijgave te gelasten van alle vorderingen en zaken die ingevolge de Machtigingsbeschikking van de beslagrechter in de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel van 11 oktober 2017 zijn beslagen, in het bijzonder de Geblokkeerde Activa die geblokkeerd werden door de derde-beslagene (The Bank of New York Mellon NV), namelijk de som van USD 530 miljoen gehouden ten name van de Nationale Bank van Kazachstan;
- De Stati te gelasten tot vrijwillige opheffing van het bewarend derdenbeslag van 13 oktober 2017 en tot vrijgave van de Geblokkeerde Activa binnen de 24 uren na het tussengekomen arrest;
- Te zeggen voor recht dat, bij gebrek aan een vrijwillige opheffing van het beslag en vrijgave van de Geblokkeerde Activa binnen de gestelde termijn, het tussen te komen arrest zal gelden als opheffing van het beslag en vrijgave van de Geblokkeerde Activa, en dat, volgend op de betekening van het arrest aan de derde-beslagene, deze niet langer rekening kan houden met het beslag;

In ieder geval, de Stati te veroordelen tot alle kosten van het beslag en de kosten van de vrijgave van alle activa waarop beslag was gelegd, alsook tot de gedingkosten in eerste aanleg en in graad van hoger beroep, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek ten belope van EUR 12.000 per aanleg.'

De NBK:

'Wat betreft het hoger beroep van NBK :

- Het hoger beroep van NBK ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- Dienvolgens de Bestreden Beschikking van 25 mei 2018 van de beslagrechter bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel met rolnummer 2017/4282/A te hervormen, behalve voor zover het de kwestie omtrent de schuld van BNYM naar de Engelse rechtbanken verwees;
- Dienvolgens te zeggen voor recht dat de Machtigingsbeschikking ingetrokken of vernietigd wordt in zoverre zij van toepassing is op NBK of op tegoeden die worden aangehouden door BNYM onder de GCA, en/of tenminste te zeggen voor recht dat deze tegoeden niet onder de Machtigingsbeschikking vallen en ze daarom vrijgegeven moeten worden en dat het beslag opgeheven wordt met betrekking tot deze tegoeden;

Wat betreft het verzoek tot uitlegging van de Stati's

- Het verzoek tot uitlegging van de Stati's af te wijzen als ontoelaatbaar, minstens ongegrond, gelet op het Engels Bevoegdheidsvonnis en het Engels Vonnis van 22 april 2020 en aangezien de beslissing

tot verwijzing van de eerste rechter noch onduidelijk, noch dubbelzinnig is en aldus geen interpretatie vereist;

Wat betreft het incidenteel beroep van de Stati's

- Het incidenteel beroep van de Stati's af te wijzen als ontoelaatbaar, minstens ongegrond, gelet op het Engels Bevoegdheidsvonnis en het Engels Vonnis van 22 april 2020;

In elk geval,

- De Stati's te veroordelen tot betaling van alle kosten, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.440 euro voor de procedure voor de eerste rechter en 1.440 euro voor de beroepsprocedure voor Uw Hof. '

De BNYM:

'- vast te stellen dat BNYM de activa van het Nationale Fonds niet mag vrijgeven totdat uw Hof (of de beslagrechter in de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel) een definitieve beslissing neemt over de geldigheid en het voorwerp van het derdenbeslag;

- vast te stellen dat BNYM in voorkomend geval over een redelijke termijn van 28 dagen moet beschikken om de geblokkeerde activa aan de Nationale Bank van Kazachstan vrij te geven na de ontvangst van de kennisgeving van een beslissing van uw Hof (of de beslagrechter in de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel) over de geldigheid en het voorwerp van het derdenbeslag. '

De Stati:

'- de vordering van de Stati's tot interpretatie van de Beschikking *a quo* van 25 mei 2018 met toepassing van de artikelen 798, 799 en 1068 Ger.W., ontvankelijk en gegrond te verklaren en te beslissen dat de Beslagrechter, door te overwegen dat *"De beslagene kan opkomen tegen de verklaring van derde-beslagene voor de beslagrechter. Maar deze betwisting betreft dan de schuld van de derde en moet verwezen worden naar de bodemrechter (art. 1456, tweede lid, Ger.W.) Deze bevoegde bodemrechter is, zoals KAZACHSTAN zelf aangeeft, de Engelse rechter die zijn nationaal materieel recht moet toepassen"* niet heeft beslist dat in het kader van een eventuele toepassing van artikel 1456 Ger.W. de Engelse rechter als bodemrechter dient gevat te worden en te beslissen over de middelen en argumenten (immers van Belgische beslagrechtelijke aard) ingeroepen door de Stati's in hun vierde middel (Titel 8) van huidige conclusie i.v.m. het voorwerp van huidige beslag.

- ondergeschikt, indien het verzoek tot uitlegging wordt afgewezen, het incidenteel hoger beroep ingesteld door de Stati's tegen de hierboven geciteerde onderdelen van de Beschikking *a quo* ontvankelijk en gegrond te verklaren en opnieuw rechtdoend, te beslissen dat het in huidige zaak

toekomt aan uw Hof om naar Belgisch recht de vraag of huidig beslag een voorwerp heeft te beslechten nu dit niet toekomt aan de Engelse bodemrechter.

- in alle gevallen, te beslissen dat uw Hof bevoegd is om deze geschilpunten en met name de middelen en argumenten hierboven uiteengezet in Titel 8 over het voorwerp van het derdenbeslag te beoordelen en beslechten en vervolgens dit middel van derdenverzet van Kazachstan te verwerpen conform de huidige conclusie;

het hoger beroep ingesteld door Kazachstan en NBK integraal af te wijzen, alle middelen aangevoerd door, en alle vorderingen ingesteld door, Kazachstan en NBK te verwerpen en de bestreden Beschikking *a quo* van 25 mei 2018 te bevestigen, onder voorbehoud van de hierboven geformuleerde vordering tot interpretatie en het incidenteel hoger beroep betreffende het middel van derdenverzet aangaande het voorwerp van het derdenbeslag (hierboven behandeld onder Titel 8 van huidige conclusie);

Kazachstan en NBK te veroordelen tot de kosten in hoger beroep, met inbegrip van een maximumrechtsplegingsvergoeding van 12.000 EUR.'

2. Wat betreft de vordering tot interpretatie van het bestreden vonnis

De Stati vorderen op grond van de artikelen 798, 799 en 1068 Ger.W. te beslissen dat de eerste rechter alwaar hij heeft overwogen (zie p. 13, 2de par. van het bestreden vonnis): *'De beslagene kan opkomen tegen de verklaring van (de) derde beslagene voor de beslagrechter. Maar deze betwisting betreft dan de schuld van de derde en moet verwezen worden naar de bodemrechter (art.1456,tweede lid Ger.W.).*

Deze bevoegde bodemrechter is, zoals Kazachstan zelf aangeeft, de Engelse rechter die zijn nationaal materieel recht moet toepassen.'

niet heeft beslist dat in het kader van een eventuele toepassing van artikel 1456 Ger.W. de Engelse rechter als bodemrechter dient gevat te worden en te beslissen over de middelen en argumenten (immers van Belgische beslagrechtelijke aard) ingeroepen door de Stati in hun vierde middel (Titel 8) van hun conclusie i.v.m. het voorwerp van het litigieuze beslag.

De beslagrechter en het hof dat oordeelt in beslagzaken kunnen een onduidelijke of dubbelzinnige rechterlijke beslissing uitleggen zonder de in de titel vastgelegde rechten uit te breiden, te beperken of te wijzigen.

De eerste rechter heeft zijn oordeel in duidelijke bewoordingen geformuleerd alwaar hij besliste dat de betwisting van de beslagene (Kazachstan) ten aanzien van de verklaring van de derde-beslagene

(dit is de BNYM) moet worden gevoerd voor de bodemrechter en dat deze bodemrechter de Engelse rechter is, die zijn nationaal recht moet toepassen.

Deze beslissing is noch onduidelijk, noch dubbelzinnig.

Zij behoeft geen uitlegging.

Deze vordering is ongegrond.

3. Wat betreft de vordering van de Stati om - bij afwijzing van het verzoek tot interpretatie - hun incidenteel hoger beroep tegen *'de hierboven geciteerde onderdelen van de beschikking a quo'* ontvankelijk en gegrond te verklaren en te beslissen dat het aan dit hof toekomt om naar Belgisch recht de vraag of huidig beslag een voorwerp heeft te beslechten

Het incidenteel hoger beroep van de Stati betreft de passage die sub 2 letterlijk werd geciteerd.

De eerste paragraaf *'De beslagene kan opkomen tegen de verklaring van de derde- beslagene voor de beslagrechter. Maar deze betwisting betreft dan de schuld van de derde en moet verwezen worden naar de bodemrechter (art.1556,tweede lid, Ger.W.)'*

is haast volledig gelijklopend aan de laatste paragraaf van artikel 1456 Ger.W. waar de beslagrechter naar verwijst.

Er valt niet in te zien welk belang de Stati kunnen hebben bij het tenietdoen van deze paragraaf die de herhaling is van de wettelijke bepaling die stelt dat de derde-beslagene kan betwisten dat hij de schuldenaar is van de beslagene.

Zij kunnen bezwaarlijk voorhouden te zijn gegriefd door een overweging die een loutere herneming van een toepasselijke rechtsregel is.

Wat betreft de aanwijzing van de bevoegde rechter staat vast dat deze aanwijzing slechts aangeeft welke rechter oordeelt over de schuld van de derde- beslagene ten aanzien van de beslagene.

Deze aanwijzing houdt niet in dat de bodemrechter de geldigheid van het beslag onderzoekt.

Dat heeft de beslagrechter niet beslist.

De Stati lezen in de betreffende passages wat er niet staat.

Blijkbaar is het incidenteel hoger beroep van de Stati dat ertoe strekt deze paragraaf in het bestreden vonnis teniet te doen gebaseerd op de stelling dat de beslagrechter zou hebben beslist dat de aangewezen bodemrechter de vraag naar de geldigheid van het beslag kan beslechten.

Uit de nietig te verklaren passages blijkt niets van die aard.

Gelet op wat voorafgaat kan dit incidenteel hoger beroep van de Stati niet slagen.

4. Wat betreft de machtigingsbeschikking van 11 oktober 2017 en het dienovereenkomstig op 13 oktober 2017 gelegde bewarend beslag onder derden

VOORAF

Kazachstan werpt op dat de Stati zouden zijn tekort geschoten op procedureel vlak: Het eenzijdig verzoekschrift zou niet beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden doordat het niet de nodige elementen zou bevatten die moeten toelaten het vervuld zijn van de beslagvoorwaarden te controleren en aan de debiteur de mogelijkheid moeten bieden verweer te voeren.

Kazachstan verwijt de Stati de beslagrechter niet te hebben geïnformeerd over de TMA en de GCA overeenkomsten en over NBK, volgens hen van cruciaal belang om te weten *'aan wie de schuld van BNYM (de derde -beslagene) toekomt en of de activa al dan niet genieten van immuniteit van uitvoering'*.

Verder zouden de Stati in gebreke zijn gebleven doordat zij:

- NBK maar 1 maal hebben vermeld in het eenzijdig verzoekschrift tot machtiging;
- zij gegevens hebben verzwegen met betrekking tot het NFRK;
- zij niets hebben gezegd over de beslagprocedure in Nederland, noch over het Engelse vonnis van 6 juni 2017;
- zij in het hernieuwingsverzoekschrift dezelfde fout maken.

Dit standpunt kan niet gevolgd worden.

Wat het hernieuwingsverzoekschrift betreft: Dit is hier niet aan de orde. Het hof spreekt zich hierover niet uit.

Wat betreft de overige beweerde *'verzwijgingen'* stelt het hof vast dat de beslagrechter die de machtigingsbeschikking heeft gewezen in het raam van het tegensprekelijk gevoerde debat op derdenverzet tegen deze beschikking, inzake de door Kazachstan lastens de Stati opgeworpen schending van hun informatieplicht tijdens de eenzijdige procedure heeft geoordeeld als volgt:

De niet-mededeling van het Engels vonnis van 6 juni 2017 bij het oorspronkelijk eenzijdig verzoekschrift van de partijen STATI heeft bijgevolg, in tegenstelling tot wat KAZACHSTAN beweert, de beslagrechter niet misleid over het zeker, vaststaand en opeisbaar karakter van de schuldvordering.

Ook de twee andere ontbrekende feitelijke gegevens die KAZACHSTAN aanhaalt als tekortkomingen van de partijen STATI aan hun *"plicht tot informatieverstrekking"*, zijn niet relevant en kunnen geen afbreuk doen aan het zeker, vaststaand en opeisbaar karakter van de schuldvordering van de partijen STATI.'

De beslagrechter heeft na een tegensprekelijk debat waaraan de NBK als vrijwillig tussenkomende partij deelnam, met kennis van zaken, op grond van alle elementen van de zaak zoals zij in het kader van de tegensprekelijk gevoerde procedure werden aangebracht, geoordeeld dat er van misleiding of gebrek aan informatie in de eenzijdige procedure geen sprake was.

Het hof deelt dit standpunt.

Het onderzoek van de zaak spitst zich in de procedure op eenzijdig verzoekschrift toe op de basisvoorwaarden: het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering en de urgentie.

Het eenzijdig verzoekschrift behandelt de beide basisvoorwaarden.

Stukken werden bijgevoegd.

De vragen van de beslagrechter werden vooraf passend beantwoord, het antwoord aan de hand van stukken gestaafd.

Dat de Stati bewust ter zake doende feiten en omstandigheden zouden hebben verzwegen, stukken zouden hebben achtergehouden blijkt nergens uit, nog minder dat niet vermelde gegevens onontbeerlijk waren om het verzoekschrift te beoordelen vermits de beslagrechter het verzoek tot bewarend beslag heeft ingewilligd in het kader van de eenzijdige procedure en deze beslissing na kennisname van bijkomende stukken en van het uitvoerige verweer van de beslagene en van het standpunt van de derde- beslagene en de NBK, niet heeft ingetrokken.

Wat betreft het cassatiearrest van 20 december 2019, waar Kazachstan in zijn laatste conclusie naar verwijst (zie randnummer 860, p. 458):

Kazachstan stelt onder verwijzing naar dit arrest dat in geval van beslag op activa van een centrale bank de voorafgaande toestemming van de beslagrechter vereist is *'en zulks zelfs ingeval van een aantijging van veinzing'*.

In casu heeft de beslagrechter de voorafgaande toestemming tot beslag verleend.

De toelating tot beslag werd verleend lastens de Republiek Kazachstan, niet lastens een centrale bank.

De verwijzing naar dit cassatiearrest is niet ter zake dienend.

De vraag naar de concrete gevolgen van het beslag is niet aan de orde in de fase van de machtiging op eenzijdig verzoekschrift.

4.1. De machtigingsbeschikking en het dienovereenkomstig gelegde beslag

Bij beschikking van 11 oktober 2017 heeft de beslagrechter in de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel de toelating verleend aan de Stati tot het leggen van bewarend beslag onder derden lastens Kazachstan op de vorderingen en zaken die betrekking hebben op het *'spaarfonds'* in handen van de BNYM tot zekerheid van betaling van de som van 515.822.966,35 USD (hoofdsom) + 802.103,24 USD (kosten).

De machtiging tot beslag werd verleend in toepassing van artikel 1412quinquies Ger.W. waarvan de toepasselijkheid - inzonderheid van de uitzondering op het principe van onbeslagbaarheid bepaald in artikel 1412quinquies §2,3° Ger.W. - in het in bijlage gevoegde verzoekschrift op gemotiveerde wijze wordt toegelicht.

Het dienovereenkomstig gelegde beslag dateert van 13 oktober 2017.

De verklaring van derde- beslagene dateert van 30 oktober 2017. Daarin lichtte de BNYM haar beslissing tot blokkering van alle activa op de geld- en effectenrekeningen met betrekking tot het Nationaal Fonds op naam van de NBK bij haar Londense bijkantoor, nader toe.

Op 11 december 2017 heeft de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel de arbitrale uitspraken van de Kamer van Koophandel van Stockholm van 19 december 2013 en 17 januari 2014, uitvoerbaar verklaard.

Het derdenverzet tegen deze beschikking werd afgewezen op 20 december 2019.

Op 12 juni 2018 werd de voormelde beschikking tezamen met het thans bestreden vonnis betekend met bevel tot betalen van de som van 497.685.101 USD + 802.103 USD in hoofdsom + intresten en kosten en met de omzetting van het bewarend beslag onder derden van 13 oktober 2017 in uitvoerend beslag onder derden.

Tegen voormeld uitvoerend beslag onder derden werd op 27 juni 2018 verzet aangetekend.

Bewarend beslag onder derden kan worden gelegd op eigen gezag dan wel op grond van een beschikking tot machtiging van de beslagrechter.

In beide gevallen dienen de grondvoorwaarden van de urgentie en het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering, te zijn voldaan.

4.2. Het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering in hoofde van de Stati lastens Kazachstan

4.2.1. Het beslag werd gelegd lastens de Republiek Kazachstan met zetel op de in het beslagexploot nader gepreciseerde adressen waaronder begrepen het National Fund of the Republic of Kazachstan met zetel te Astana, Kazachstan.

Het beslag werd noch toegestaan, noch gelegd lastens de NBK.

Het hof dient dan ook niet in te gaan op de vraag of de grondvoorwaarden voor een bewarend beslag lastens de NBK vervuld zijn.

In de mate partijen dienaangaande argumenteren is deze argumentatie niet ter zake dienend.

4.2.2. Wat betreft het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering in hoofde van de Stati lastens Kazachstan geldt wat volgt.

Het hof oordeelt thans in hoger beroep inzake het derdenverzet tegen een machtigingsbeschikking tot bewarend beslag onder derden.

Bij de beoordeling van de kwaliteit van de schuldvordering blijft het hof binnen zijn beslissingsmacht. Het komt het hof niet toe het geschil ten gronde te beslechten of te definitieven titel te oordelen over de materieelrechtelijke verhouding tussen de procespartijen.

Het toetsingsrecht van het hof dat oordeelt in hoger beroep tegen de beslissing van de beslagrechter is *'marginaal'*. Het hof oordeelt *prima facie*. Het gaat na of de aanspraken van de beslaglegger een voldoende schijn van gegrondheid vertonen om het bewarend beslag te gronden.

De beschikking gewezen in toepassing van artikel 748§2 Ger.W. willigde het verzoek tot het toekennen van nieuwe conclusietermijnen in na te hebben vastgesteld dat Kazachstan nieuwe en ter zake dienende stukken had bijgebracht, namelijk de stukken 2 en 3 van 21 augustus 2019, stukken die betrekking hebben op de kwaliteit van de titel.

Het hof heeft daarmee niet geoordeeld over de arbitrale uitspraken, noch over de exequaturbeschikking.

Het hof gaat niet in op de suggestie van Kazachstan (p. 397 van zijn laatste conclusie) om af te wachten wat het hof naar aanleiding van het *'volledige'* onderzoek ten gronde van de middelen voor verzet tegen de erkenning en tenuitvoerlegging van de arbitrale beslissingen van 19 december 2013 en 17 januari 2014 zal beslissen, nu daartoe geen enkele noodzaak bestaat om binnen de beslissingsmacht van het hof in deze procedure naar beslagrechtelijke normen te kunnen beslissen over de kwaliteit van de schuldvordering van de Stati.

Het hof stelt vast dat de beslagrechter de machtiging tot bewarend beslag verleende op grond van het verzoekschrift van de Stati waarin de Stati hebben uiteengezet dat zij over een titel tot het leggen van beslag beschikken:

(randnummer 2.2.1 van het verzoekschrift tot toelating tot bewarend beslag onder derden):

'Verzoeksters beschikken over een titel ingevolge het Arbitraal Vonnis en het Aanvullend Arbitraal Vonnis (Stukken 1. en 2).

Zoals uiteengezet onder Titel 1 hierboven , beschikken Verzoeksters over een titel lastens Kazachstan voor een totaal bedrag in hoofdsom van USD 506.660.597,40 ingevolge het Arbitraal Vonnis (Stuk 1) en een bijkomend bedrag in hoofdsom van EUR 802.103,24 ingevolge het Aanvullend Arbitraal Vonnis (stuk 2). Deze bedragen dienen te worden vermeerderd met interest, zoals uiteengezet onder Titel 1 supra.

De geldigheid van het Arbitraal Vonnis en het Aanvullend Arbitraal Vonnis werd volledig bevestigd in de vernietigingsprocedure ingeleid op verzoek van Kazachstan voor het Svea Hof van Beroep in Zweden (zijnde de zetel van de onderliggende arbitrageprocedure), waar de vordering tot vernietiging van het Arbitraal Vonnis en het Aanvullend Arbitraal Vonnis in haar geheel werd afgewezen (Stuk 3). Het Svea Hof van Beroep heeft daarbij ook de mogelijkheid 'van beroep bij de Zweedse Hoge Raad tegen het Zweeds Rechterlijk Vonnis uitgesloten.» In een zoveelste poging van Kazachstan om de rechten van Verzoeksters *te frustreren*, heeft Kazachstan voormelde expliciete uitsluiting van beroep bij de Zweedse Hoge Raad naast zich neergelegd en alsnog beroep bij de Zweedse Hoge Raad ingesteld. Het aanwenden van *dit buitengewoon* rechtsmiddel bij de Zweedse Hoge Raad heeft net als cassatieberoep in Beige, geen schorsende werking. Deze dilatoire houding van Kazachstan bevestigt te meer het belang bij het verzoek tot toelating om bewarend beslag te leggen lastens Kazachstan.'

De beslagrechter kon toen nog geen rekening houden met onder meer de beslissingen:

- van het Zweeds Hoogerechtshof van 24 oktober 2017
- van het Zweeds Hoogerechtshof van 9 maart 2020
- van het Zweeds Hoogerechtshof van 18 mei 2020,

beslissingen waarvan de inhoud hier niet ter beoordeling voorligt, net zomin als de in die beslissingen gekozen benadering of de beknoptheid dan wel uitvoerigheid van de motivering,

en beslissingen die hoe dan ook geen van allen tot de vernietiging van de arbitrale beslissingen leidden.

Niettemin oordeelde de beslagrechter in de machtigingsbeschikking dat de vordering van de Stati een voldoende schijn van gegrondheid vertoonde om het bewarend beslag onder derden toe te staan.

Deze beoordeling was terecht.

Zij vindt steun niet enkel in de voormelde beslissingen doordat ingevolge deze beslissingen van het Zweeds Hoogerechtshof de arbitrale uitspraken als regelmatige bindende beslissingen moeten worden beschouwd maar ook

in de exequaturbeschikking van 11 december 2017, en in de beslissing op derdenverzet tegen deze beschikking van 20 december 2019.

Wat betreft de door Kazachstan in zijn verzoekschrift op grond van artikel 748§2 Ger.W. ingeroepen stukken 2 en 3 (officiële brieven d.d. 21 augustus 2019 van KPMG aan Kazachstan enerzijds en aan de Stati anderzijds), die het hof beschouwde als ter zake dienend omdat zij betrekking hebben op de kwaliteit van de titel en nieuw omdat zij dateren van na de laatste dag van de aan Kazachstan toegekende conclusietermijn:

Het hof stelt thans vast dat deze stukken reeds werden voorgelegd aan de exequaturrechter in het kader van de procedure op derdenverzet: zie de nummers 27.3 en 27.4 in de tabel opgenomen in de

laatste conclusie van de Stati, p. 399, waarvan de onjuistheid inzake de overeenstemming met de stukken 13.8 en 11.2 van Kazachstan in de exequaturrechtelijke procedure niet wordt aangetoond.

De exequaturrechter liet dienaangaande akte nemen op het PV van terechtzitting (stuk 2.14 van de Stati) in volgende bewoordingen (vrij vertaald door het hof):

‘De eisende partij (Kazachstan) legt een dossier met nieuwe stukken neer met een nieuwe inventaris. De verwerende partijen stemmen in met de neerlegging. De rechtbank heeft de partijen gehoord over deze nieuwe stukken die aldus deel uitmaken van het tegensprekelijk debat dat 3 zittingen heeft in beslag genomen.

De eisende partij zal met betrekking tot deze nieuwe stukken niet om een heropening van het debat verzoeken.’

Daaruit volgt dat de stukken die het hof bij beschikking van 3 december 2019 in het raam van de actuele procedure als nieuw en ter zake dienend beschouwde, bekend waren aan de exequaturrechter toen deze op 20 december 2019 zijn beslissing op derdenverzet heeft genomen.

De exequaturrechter heeft na kennisname van de stukken inzake het *‘fraude-debat’* geoordeeld.

De exequaturrechter oordeelde dienaangaande dat Kazachstan 2 soorten fraude aangaf:

- een eerste reeks fraudegevallen gepleegd door de Stati met als doel de kosten van de investering voor de bouw van de LPG- Centrale op te blazen;
- een tweede soort fraude met als doel de verhoging van hun schade geleden door het sluiten van de ‘Laren’- transactie.

Wat de eerste reeks fraudegevallen stelt de rechtbank vast dat in de gegeven omstandigheden niet is aangetoond dat het arbitraal college rekening zou hebben gehouden met de investeringskosten om de juiste handelswaarde van de LPG-Centrale te bepalen.

De rechtbank vervolgt (vrij vertaald door het hof): *‘In die zin heeft het Hof van Svea overigens overwogen dat ‘de beweerde valse informatie in de jaarrapporten niet rechtstreeks gelinkt is aan de beslissing van het arbitraal college over de waarde van de LPG- Centrale.’*

en nog:

‘Anders gezegd, Kazachstan levert niet het bewijs van een doorslaggevend oorzakelijk verband tussen het fictief opblazen van de financiële staten 2006 en 2007 en het quantum van de schade zoals naar billijkheid weerhouden door het arbitraal college’.

Inzake het tweede luik afgeleid uit de ‘Laren’- transactie stelt de rechtbank dat Kazachstan voorhoudt dat de Stati het arbitraal college hebben misleid.

De rechtbank citeert uitvoerig wat het arbitraal college inzake de ‘Laren’- transactie heeft overwogen en stelt vast dat Kazachstan in feite wil terug komen op de beslissing over de grond van de zaak, hetgeen naar haar oordeel niet toekomt aan de exequaturrechter.

De rechtbank oordeelt besluitend dat Kazachstan niet aantoont dat het arbitraal college zou zijn bedrogen omtrent de oorzaken van de 'Laren'- transactie en evenmin aantoont dat deze beweerde bedrieglijke handelwijze het resultaat van de sententie zou hebben aangetast (*'affecté'*).

De exequaturrechter besluit dat uit hetgeen hij heeft uiteengezet volgt dat Kazachstan niet bewijst dat de ingeroepen fraudegevallen een zekere en manifeste invloed hebben gehad op het resultaat van de arbitrale uitspraak, of, anders gezegd, dat zij er de *'determinerende oorzaak'* van zijn.

Het komt niet toe aan het hof dat oordeelt in beslagzaken zich uit te spreken over de inhoud van de beslissing van de exequaturrechter, noch over de tijd besteed aan en de wijze van voeren van het debat inzake de fraude-problematiek.

De beslissing van de exequaturrechter is uitvoerbaar.

Het hoger beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld heeft geen schorsende werking, net zomin als de door Kazachstan ingestelde cassatievoorziening.

In de gegeven omstandigheden en zonder dat de overige argumenten dienaangaande nog moeten worden onderzocht, stelt het hof vast dat de Stati beschikken over een naar beslagrechtelijke normen zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering die een bewarend beslag kan gronden.

Gegeven het bestaan van een uitvoerbare titel behoort het niet toe aan het hof dat oordeelt in graad van hoger beroep tegen een beslissing inzake maatregelen van bewarend beslag de titel zelf die definitief is en de met gezag van gewijsde beklede beslissing van exequatur ter discussie te stellen.

Noch het feit dat Kazachstan thans nog andere stukken aanhaalt dan zij al had gedaan voor de exequaturrechter,

noch de aard van deze stukken en van de gevolgtrekkingen die Kazachstan daaraan verbindt,

zijn van aard de schijn van gegrondheid die de schuldvordering van de Stati heeft op grond van de arbitrale uitspraken, de exequaturbeslissing op derdenverzet in combinatie met de rechterlijke uitspraken die de vorderingen tot vernietiging / herziening afwezen, weg te nemen of hieraan te doen twijfelen zodat de beslagmaatregelen verantwoord waren en tot op heden zijn.

De Stati verwijzen in dit verband naar meerdere in hun stukkenbundel opgenomen buitenlandse beslissingen die werden gewezen na de beschikking op grond van artikel 748§2 Ger.W. van 3 december 2019, en die het standpunt van Kazachstan inzake de fraude- theorie niet volgden.

Het hof stelt vast dat alwaar zowel de Belgische exequaturrechter als buitenlandse rechterlijke instanties na uitvoerig onderzoek tot de bevinding komen dat de arbitrale sententies definitieve beslissingen inhouden waarvan de tenuitvoerlegging kan worden nagestreefd en dat zij - met kennis van zaken - de stelling van Kazachstan nopens de beweerdelijk gepleegde fraude en de invloed daarvan op de arbitrale uitspraken en op de uitvoerbaarheid daarvan afwijzen, dit elementen zijn die het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering ten bate van de Stati lastens Kazachstan bijkomend kracht bijzetten.

Ter illustratie van het voorgaande kan worden verwezen naar het arrest van het Amsterdamse Gerechtshof van 14 juli 2020 strekkende tot de toekenning van het exequatur, meer bepaald alwaar wordt gesteld:

"3.17 Het voorgaande betekent dat inzake de waardering van de LPG-installatie niet is gebleken van feiten of omstandigheden die zodanig ernstig zijn dat aan de arbitrale vonnissen geen rechtsgevolg behoort toe te komen. Niet is vast komen te staan dat Stati c.s. het scheidsgerecht inzake die waardering doelbewust heeft misleid en evenmin dat de vermeende misleiding van wezenlijke invloed is geweest op de totstandkoming van de arbitrale vonnissen".

De boekhoudfraude beweerdelijk gepleegd door de Stati en de stelling van Kazachstan dat de arbitrale uitspraken gebaseerd zijn op frauduleuze praktijken van de Stati heeft tot op heden niet geleid tot de vernietiging van de arbitrale sententies, noch tot de hervorming van de exequaturbeslissing van de Belgische rechter.

Zij wegens niet op tegen de definitieve beslissingen waaruit de schuldvordering van de Stati blijkt en *prima facie* oordelend tasten zij, net zomin als de eerder bijgebrachte en de nieuwe stukken en de hierop gebaseerde argumentatie van Kazachstan, de kwaliteit van de schuldvordering van de Stati aan.

Deze schuldvordering is duidelijk bepaald. Zij is opeisbaar vermits de sententies in België uitvoerbaar zijn verklaard.

Volgens Kazachstan hebben de Stati valse verklaringen afgelegd tijdens de vernietigingsprocedure en in de Belgische exequaturprocedure.

Voor zover dit al het geval zou zijn - wat tot nu toe niet vaststaat - dan nog is de invloed hiervan op de gewezen beslissingen in de vernietigingsprocedure of in de exequaturprocedure onzeker. In elk geval is het niet aan het hof om (de rechtsgeldigheid van) deze beslissingen te beoordelen.

Wat betreft de toepassing van het adagium '*Fraus omnia corrumpit*'. Er is voor zover al sprake zou kunnen zijn van bedrog gepleegd door de Stati, tot op heden geen enkel bewijs van een oorzakelijk verband tussen dat bedrog en de arbitrale beslissingen enerzijds en de Belgische exequaturbeslissing anderzijds.

Er is dan ook geen enkele reden om op grond van dit adagium tot de intrekking van de machtigingsbeschikking en de opheffing van het beslag te besluiten.

4.3. De urgentie

Bewarend beslag onder derden kan worden gelegd wanneer er urgentie is, dit is wanneer de inning van de schuldvordering van de beslaglegger ernstig gevaar loopt zo het bewarend beslag niet wordt gelegd.

Urgentie vereist dat de latere uitwinning gevaar loopt.

De bewijslast rust op de beslaglegger.

De Stati hebben in hun verzoekschrift tot het bekomen van de toelating tot beslag gesteld en aan de hand van stukken gestaafd dat zij over een titel beschikken: randnummer 2.2.1. van het verzoekschrift, sub 4.2. 2. van dit arrest letterlijk geciteerd.

Met betrekking tot de urgentie hebben de Stati volgende argumenten aangehaald:

‘Urgentie. Het bewarend beslag is gewettigd telkens wanneer naar objectieve maatstaven de financiële positie van de debiteur in het gedrang komt.

Kazachstan weigerde de afgelopen vier jaar om aan de uit het Arbitraal Vonnis en het Aanvullend Arbitraal Vonnis voortvloeiende verplichtingen te voldoen, ondanks herhaalde verzoeken van Verzoeksters om te »voldoen aan het verplichtingen onder internationaal recht en onder de arbitrale sententies.

De urgentie blijkt uit het feit dat de uitwinning zeer moeilijk en onzeker is. De urgentie bestaat reeds hierin dat Kazachstan als buitenlandse debiteur slechts beperkte activa heeft op het Belgisch grondgebied, terwijl Verzoeksters een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering hebben voor meer dan 500 miljoen USD, vastgelegd in definitieve arbitrale sententies. Bovendien, voor enige goederen die op Belgisch grondgebied kunnen worden gevonden, geldt een principiële onbeslagbaarheid. Het is derhalve cruciaal dat Verzoeksters bewarend beslag kunnen leggen op goederen - die moeilijk te traceren zijn - die *niet* vallen onder deze principiële onbeslagbaarheid.

Tenslotte hebben de beslagen die reeds werden gelegd in Nederland, Zweden en Luxemburg (zie Titel 2.3), zeer waarschijnlijk de debiteur gealarmeerd en bevestigen de noodzaak zo spoedig mogelijk ook in België de latere uitwinning door Verzoeksters veilig te stellen middels bewarend beslag (nadat de Nederlandse rechter het beslag in handen van The Bank of New York Mellon heeft toegestaan voor de tegoeden gehouden bij de Nederlandse vestiging doch om bevoegdheidsredenen niet voor die aangehouden bij de Belgische vestiging).

Het is dan ook cruciaal met het oog op latere uitwinning door Verzoeksters dat deze goederen thans onbeschikbaar worden gemaakt voor Kazachstan als beslagen schuldenaar.’

De beslagrechter heeft geoordeeld dat deze grondvoorwaarde vervuld was op het ogenblik dat het verzoek werd neergelegd en de toelating tot beslag werd verleend.

In de loop van de procedure op derdenverzet tegen de machtigingsbeschikking werden de 2 arbitrale sententies uitvoerbaar verklaard in België.

Terecht oordeelde de eerste rechter dat hij het gezag van gewijsde van de exequaturbeschikking van 11 december 2017 dient te eerbiedigen. Dit houdt in dat over de urgentie geen discussie meer kan rijzen.

Zie in die zin: Dirix, E., Beslag, 2018, 271.

Inmiddels werd bij een uitvoerig gemotiveerd vonnis van 20 december 2019 het derdenverzet tegen de exequaturbeschikking afgewezen.

Gelet op wat voorafgaat moet op de argumentatie van Kazachstan inzake het niet vervuld zijn van deze grondvoorwaarde niet meer worden ingegaan.

4.4. Het voorwerp van het beslag

4.4.1. Het beslag werd gelegd op *‘alle vorderingen en zaken die betrekking hebben op het ‘Spaarfonds’ die deze (de BNYM) heeft of zal hebben, moet of zal moeten aan (...) (Kazachstan) waaronder mede begrepen het National Fund of the Republic of Kazakhstan met zetel te Astana, Kazachstan’*.

Het feit dat de derde- beslagene niet zou beschikken over tegoeden van Kazachstan maakt niet dat het beslag ongeldig is of moet worden opgeheven.

Het heeft enkel tot gevolg dat het beslag geen uitwerking heeft.

4.4.2. De beslagrechter heeft terecht geoordeeld dat het hem niet toekomt de betwisting van de schuld van de derde- beslagene ten aanzien van de beslagene te beslechten.

Deze betwisting moet worden beslecht door de bevoegde bodemrechter in toepassing van artikel 1456,2de lid Ger.W.

De beslaglegger kan op de schuldvordering van de beslagene niet meer rechten doen gelden dan zijn debiteur zelf.

Indien de debiteur op datum van het beslag lastens de derde-beslagene met betrekking tot de in beslag genomen goederen geen enkel recht op betaling kan doen gelden, kan de beslaglegger hierin geen verandering brengen.

Hij moet de schuldvordering van de beslagene - of de afwezigheid ervan- nemen zoals zij zich op het ogenblik van het beslag voordoet.

Wanneer een schuldvordering waarvan een derde de rechthebbende is, in wezen toebehoort aan de beslagen debiteur, kan op deze schuldvordering beslag worden gelegd lastens deze laatste die de ware rechthebbende is. Het komt aan de beslaglegger toe hiervan het bewijs te leveren.

Veinzing, ontwricht de triangulaire relatie van het beslag onder derden. Aldus kan in dergelijk geval de machtiging van de beslagrechter om over te gaan tot het leggen van beslag ten laste van een debiteur op rechtmatige wijze worden aangewend om beslag te leggen in handen van een financiële instelling teneinde fondsen te bevriezen die gestort zijn op rekeningen die door een andere juridische entiteit dan de beslagen schuldenaar werden geopend.

Zie: Dirix, E., Beslag, 2018, randnr. 123, 103;

Georges, F., La saisie de la monnaie scripturale, 2006, 456.

In casu heeft de Engelse rechter - na een eerste vonnis van 4 december 2018 inzake de bevoegdheid dat het voorwerp was van een ingewilligd verzoek tot exequatur - bij definitief vonnis van 22 april 2020, waarvan de erkenning in België niet wordt betwist, geoordeeld dat Kazachstan geen vorderingen heeft op de derde- beslagene '*met betrekking tot de deposito's in contanten die BNYM op grond van de GCA aanhoudt*'.

Met betrekking tot de mogelijkheid van Kazachstan op grond van het Belgische of het Kazachse recht een recht op betaling te doen gelden ten aanzien van de BNYM sprak de Engelse rechter zich niet uit. Hij stelde uitdrukkelijk enkel te hebben onderzocht of Kazachstan volgens het Engelse recht een vordering had op de BNYM met betrekking tot de deposito's in contanten die BNYM op grond van de GCA aanhoudt.

Met betrekking tot de kwestie van de veinzing stelde de Engelse rechter vast dat de Stati deze argumenten niet hadden doen gelden en dat het aan de Belgische rechter is om te oordelen of dergelijke argumenten nog kunnen worden aangevoerd.

De Engelse rechter gaf daarbij niet aan dat deze argumenten hem onbekend waren. Dat was niet zo vermits ze door de Stati waren aangegeven als onderdeel van de te beslechten twistpunten (stuk 7.26.1 van de Stati, §24).

De Engelse rechter heeft hier ook naar verwezen: stuk 7.26.1, §24 van de Stati:

"Er werd verwezen naar de Belgische rechtsbegrippen 'veinzing' en 'schijnvertegenwoordiging' en naar het onrechtmatig gebruik van een truststructuur (zie paragraaf 11). Er werd veel verwezen naar het Kazachse recht en met name naar 'het misbruik van privaatrechtelijke rechten' volgens Kazachs recht (zie paragraaf 21). Er werd beweerd dat de TMA een schijn- of nepovereenkomst volgens Kazachs en/of Belgisch en/of Engels recht zou zijn (paragraaf 27)".

Hij stelde vast dat de Stati deze argumenten evenwel niet (mondeling) naar voor brachten: beslissing van de Engelse rechter van 4 mei 2020, §11, stuk 7.31 van de Stati en dat hij zijn beslissing nam over de vraag aan wie BNYM de contanten die onder de GCA vallen verschuldigd is op grond van het feit dat er geen sprake is geweest van fraude, schijn, veinzing of valse voorstelling,

waaraan de Engelse rechter toevoegde:

‘De Stati-partijen hadden, indien zij van mening zijn dat dergelijke zaken relevant zijn voor de vraag of BNYM volgens het Engelse recht een schuld aan de RK heeft, kunnen trachten de gesuggereerde schijnvertoning te bewijzen, maar zij hebben ervoor gekozen dat niet te doen.’

De Engelse rechter verduidelijkte tevens dat hij met zijn uitspraak geen beslissing nam met betrekking tot het voorwerp van het litigieuze bewarend beslag onder derden. Hij verwees in dit verband naar de stelling van de Stati en naar het op hun verzoek door prof. Storme opgestelde deskundigenrapport, dat ook in het kader van deze procedure wordt neergelegd (stukken 7.32 en 7.33 van de Stati).

De eerste rechter heeft in het bestreden vonnis *in het algemeen* overwogen dat de afwezigheid van schuld in hoofde van de derde beslagene ten overstaan van de beslagene *in beginsel* - abstractie makend van de *uiterst uitzonderlijke* situatie van veinzing, simulatie, doorbraak van rechtspersoonlijkheid - leidt tot de vaststelling dat het derdenbeslag geen voorwerp heeft. Deze overweging in het algemeen geformuleerd kan worden bijgetreden.

4.4.3. De beoordeling inzake het bestaan van simulatie

De Stati voeren aan dat het hof thans als bodemrechter uitspraak dient te doen over de vraag of de in beslag genomen goederen slechts in schijn toebehoren aan de NBK en of aldus - ingevolge simulatie- Kazachstan de ware eigenaar is van deze goederen zodat de Stati hierop terecht beslag konden leggen.

Het litigieuze bewarend beslag werd gelegd op grond van een machtigingsbeschikking gewezen door de eerste rechter.

De derde-beslagene is een Belgische vennootschap.

Het beslag werd toegestaan en gelegd op in België gelokaliseerde goederen.

Kazachstan voert aan dat het hof geen internationale rechtsmacht heeft om de bestreden beslagmaatregel te bevelen.

Het hof oordeelt inzake beslagrecht. De rechtsmacht van het hof is begrensd zoals die van de eerste rechter: Zijn beslissing brengt geen nadeel toe aan de grond van de zaak. Zij betreft niet de materieelrechtelijke verhouding tussen de procespartijen.

Het hof beoordeelt de regelmatigheid en de rechtmatigheid van het beslag.

Kazachstan betwist de internationale bevoegdheid van het hof.

De betwisting handelt in essentie over een verzet tegen een bewarend beslag.

Het beslag werd in België toegestaan door de Belgische beslagrechter.

De derde- beslagene is een in België gevestigde Belgische vennootschap.

De plaats van het beslag bevindt zich in België.

De Belgische beslagrechter kon dit beslag dan ook toestaan en het verzet en navolgend hoger beroep kunnen door de Belgische rechtbanken worden beoordeeld.

De NBK stelt dat het hof geen exclusieve rechtsmacht heeft om te oordelen over de grond van de zaak *'zoals kwesties met betrekking tot de schuld van BNYM (incl. de argumenten die door de Stati's worden opgeworpen inzake simulatie, schijntrust en het doorbreken van rechtspersoonlijkheid)'* (zie p. 52 van de conclusie van de NBK).

Artikel 1395, lid 1, Ger.W. verleent de beslagrechter de bevoegdheid om kennis te nemen van *"alle vorderingen betreffende bewarende beslagen (middelen tot tenuitvoerlegging (...))"* en artikel 1489 Ger.W. bepaalt dat *"alleen de beslagrechter bevoegd [is] om de geschillen over de regelmatigheid van de rechtspleging van bewarend beslag te beslechten"*.

De tweede alinea van artikel 1489 Ger.W. bepaalt: *"De beschikking van de beslagrechter brengt geen nadeel toe aan de zaak zelf"*.

In een arrest van 8 juni 1989 (Cass. 8 juni 1989, Pas.1989,I, p 1078) herinnerde het Hof van Cassatie, in het specifieke geval van een beslag onder derden, aan de grenzen van het concept *"toezicht op bewarende maatregelen en maatregelen van gedwongen tenuitvoerlegging"*, dat, enerzijds, de bevoegdheid van de beslagrechter bepaalt, en, anderzijds, *"de zaak zelf"*, die onder de bevoegdheid van de bodemrechter valt.

Het Hof van Cassatie bevestigde in duidelijke bewoordingen dat geschillen over de verplichtingen van de derde-beslagene ten aanzien van de beslagene betrekking hebben op de zaak zelf en dat de beslagrechter dus niet bevoegd is om er kennis van te nemen:

"[...] uit de opzet van die bepaling [artikel 1542 Ger.W1 en van artikel 1489, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat de beslagrechter enkel optreedt om toezicht te houden op de bewarende maatregelen en maatregelen van gedwongen tenuitvoerlegging, dat hij geen uitspraak moet doen over de zaak zelf en dat, hoe uitgebreid zijn bevoegdheid ook moge zijn, hij op grond daarvan in de regel niet kan beslissen over het bestaan van de schuldvordering krachtens welke de bewarende maatregel of het middel van tenuitvoerlegging wordt aangewend, en evenmin over een betwisting door de derde-beslagene van zijn schuld jegens de beslagen schuldenaar."

Voor een bewarend beslag onder derden voorziet artikel 1456, lid 2, Ger.W. uitdrukkelijk in een mechanisme om geschillen met betrekking tot de verklaring van derde-beslagene en haar verplichtingen ten aanzien van de beslagene te verwijzen naar de bodemrechter:

"Indien de derde-beslagene de schuld betwist waarvan de beslaglegger betaling wil bekomen, dan wordt de zaak voor de bevoegde rechter –gebracht of wordt zij in voorkomend geval naar hem verzonden door de beslagrechter."

Overeenkomstig artikel 1456, lid 2, Ger.W. is de bodemrechter (en niet de beslagrechter) bevoegd om elke discussie over de schuld van de derde-beslagene te beslechten, en dus ook om de vraag te behandelen of er een rechtsverhouding bestaat tussen de derde-beslagene en de beslagene. De vraag over de rechtsverhouding tussen BNYM en Kazachstan heeft betrekking op de zaak zelf en valt dus ongetwijfeld onder het toepassingsgebied van artikel 1456, lid 2, Ger.W.

Alleen wanneer het voorwerp van het beslag onder derden wordt bevestigd door een uitvoerbare titel, is een verwijzing naar de bodemrechter voor een geschil over deze vordering uitgesloten. Dit is hier niet het geval.

Noch het Engelse vonnis van 4 december 2018 noch de exequaturbeschikking van 22 maart 2019 noch het vonnis van de Engelse rechter van 22 april 2020 verzetten zich tegen de stelling dat de Belgische beslagrechter bevoegd is om te oordelen over het voorwerp van het bestreden beslag onder derden:

- Het oudste voormelde vonnis betrof de bevoegdheid van de rechter ten gronde waarbij de stelling van de veinzing en aanverwante rechtsgronden niet werd onderzocht. De Engelse rechter beoordeelde het hem voorgelegde geschil naar Engels recht. Hij sprak zich niet uit over de bevoegdheid van de Belgische rechter inzake het bewarend beslag en de incidenten daarvan;
- Het exequatur voegt inhoudelijk niets toe aan de draagwijdte van dat vonnis;
- In het vonnis van 22 april 2020 wordt uitdrukkelijk gesteld dat het aan de Belgische rechter toekomt te bepalen of argumenten zoals fraude, schijn, veinzing of valse voorstelling kunnen worden aangevoerd in het raam van de beslagprocedure: §46 van dit vonnis.

Wat betreft het vonnis van de beslagrechter in de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 28 juni 2019: De beslagrechter is van oordeel dat hij bevoegd is ten gronde in toepassing van artikel 24 §5 van de Brussel Ibis- Verordening. Hij verwijst naar het arrest Van Uden en haalt aan dat de rechtsmacht bevoegd om kennis te nemen van de grond van de zaak op grond van een bevoegdheidsregel van de Brussel Ibis- Verordening , eveneens bevoegd is om te oordelen over voorlopige of bewarende maatregelen (zie randnummer 29 van dit vonnis).

Het is een feit dat de beslagrechter in dit vonnis stelt dat de saisine van de Engels rechter niet beperkt is tot de loutere vraag inzake de identiteit van de medecontractant van een filiaal van de BNYM in Londen , maar eveneens de vraag omtrent de schuld van de BNYM ‘ *in het algemeen*’ betreft, ‘*hierin begrepen de argumenten van de consoorten Stati met betrekking tot het doorprikken van de schijn (‘la levée du voile social’), de simulatie en het rechtsmisbruik, zoals bevestigd door de beslissing van het Hoge Hof te Londen van 4 december 2018’* (vonnis van 28 juni 2019, p. 19, randnummer 43).

Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat de beslagrechter geen kennis had van het vonnis van 22 april 2020 en evenmin van het arrest van het Engelse hof van beroep van 8 juli 2020 (stuk 7.58.1. van de Stati) dat bevestigt dat de Engelse rechter enkel oordeelde over het bestaan van de rechtsvordering naar Engels recht en niet de uitkomst bepaalde of de

verantwoordelijkheid nam voor ‘de vaststelling’ van de nog lopende procedure in België. Dit zijn nieuwe elementen waarmee het hof thans rekening houdt.

Wat betreft de niet- toepasselijkheid van de Brussel Ibis- Verordening op scheidsrechterlijke uitspraken: Daaruit volgt niet dat deze Verordening niet van toepassing is op dit geschil dat niet de arbitrale uitspraken op zich betreft noch het exequatur, maar de op verzoek van de Stati door de Belgische beslagrechter in België verleende machtiging tot het leggen van bewarend beslag onder derden in handen van een Belgische vennootschap tot zekerheid van een schuldvordering die weliswaar haar grondslag vindt in een arbitrale beslissing, maar die niet deze arbitrale beslissing zelf betreft.

Het hof verwijst in dit verband voor zoveel als nodig nog naar het hoger reeds vermelde arrest Van Uden (HvJ 17 november 1998, C-391/95, Van Uden, I-7091, nrs 33,34 en 37) waarin werd beslist dat bewarende maatregelen gevorderd in de marge van een lopende arbitrage onder de Brussel Ibis-Verordening vallen.

In casu is de arbitrale procedure volledig afgerond. Aldus is de arbitrage uiteraard niet het voornaamste voorwerp van het geschil daar waar enkel van het toepassingsgebied van de Brussel Ibis- Verordening uitgesloten zijn de aangeduide materies in zoverre zij het voornaamst voorwerp van de betwisting uitmaken.

De arbitrale sententies - en het exequatur waarmee ze bekleed zijn - zijn vandaag een juridisch feit in de Belgische rechtsorde. De Belgische beslagrechter heeft op grond hiervan, conform Belgisch beslagrecht, de machtigingsbeschikking gevelde en huidig beslag toegestaan. Deze machtigingsbeschikking is een burgerrechtelijke beslissing van een Belgisch gerecht. Het is geen beslissing inzake arbitrage, maar louter een beslissing over de vraag of naar Belgisch recht bewarend beslag kan worden gelegd op bepaalde activa van Kazachstan. Hiertegen werd derdenverzet ingeleid door Kazachstan - een volkomen nieuwe burgerrechtelijke procedure - waarbij de volgende beslagrechtelijke discussie centraal staat: de geldigheid en het voorwerp van dit beslag, een beslag waarmee de Stati hun vordering tot schadevergoeding willen veiligstellen.

Wat betreft de *actio pauliana*: Dergelijke vordering werd door de Stati niet ingesteld.

De Stati hebben bewarend derdenbeslag gelegd in België met speciale machtiging van de beslagrechter conform artikel 1412*quinquies* Ger.W., zonder zich op een pauliaanse (of analoge) vordering te beroepen. Desondanks roept Kazachstan ten onrechte in dat de Stati zich beroepen op de *actio pauliana*.

De Stati beroepen zich in hun 4de middel (Titel 8) op de beslagrechtelijke aspecten van veinzing/simulatie, doorbreking van rechtspersoonlijkheid, rechtsmisbruik enz. om aan te tonen dat huidig beslag een voorwerp heeft (maar niet op de *actio pauliana*). Deze argumenten houden verband met de tenuitvoerlegging en vallen als zodanig onder het toepassingsgebied van de Brussel I-bis Verordening.

De rechtspraak die in dit verband wordt ingeroepen door de NBK en Kazachstan betreft andere rechtsfiguren en andere feitelijke situaties en juridische vraagstukken die niet vergelijkbaar zijn noch kaderen binnen de context van de thans voorliggende betwisting inzake bewarend beslag. Er is dan ook geen plaats voor een analogische redenering.

De beslagrechter beoordeelt de regelmatigheid en rechtmatigheid van bewarende en uitvoerende maatregelen alsook de incidenten die naar aanleiding van dergelijke betwistingen kunnen ontstaan.

Daartoe hoort de discussie over het voorwerp van het beslag wanneer deze de vraag betreft of de in beslag genomen goederen die *prima facie* aan een derde toekomen, in wezen niet behoren tot het vermogen van de beslagene zodat zij vatbaar zijn voor bewarend beslag lastens deze laatste.

In het raam van dergelijke discussie kan de beslagrechter de ingeroepen argumenten van simulatie en veinzing beoordelen.

Vgl. Cass. 11 mei 1995, Pas. 1995, 487:

‘(...)

Overwegende dat naar luid van artikel 1395 van het Gerechtelijk Wetboek alle vorderingen betreffende bewarende beslagen en middelen tot tenuitvoerlegging voor de beslagrechter worden gebracht;

Dat ingevolge artikel 1489 van hetzelfde wetboek, alleen de beslagrechter bevoegd is om de geschillen over de regelmatigheid van de rechtspleging in bewarend beslag te beslechten;

Dat uit die bepalingen volgt dat de bevoegdheid van de beslagrechter om de geschillen betreffende bewarende beslagen te beslechten dermate omvangrijk is dat elke uitzondering daarop uitdrukkelijk bepaald en strikt begrepen moet worden;

Dat artikel 1489, tweede lid, aldus de bevoegdheid van de rechter beperkt door hem te verbieden om bij beschikking over het hem voorgelegde geschil ten gronde te beslissen;

Dat die rechter evenwel, nu hij kennis dient te nemen van de incidentele geschillen van beslag-procedure, die moeten worden beslecht om uitspraak te kunnen doen over de bij hem aanhangig gemaakte vordering, de door de partijen aangevoerde rechten noodzakelijk aan een voorlopig en beperkt onderzoek moet onderwerpen, en bijgevolg, op summiere wijze kennis dient te nemen van het bodemgeschil, zonder evenwel de bodemrechter te binden;

Dat, bijgevolg, hoewel het beslag, in de regel, alleen ten laste van de schuldenaar en niet van derden kan worden gelegd, zulks bij simulatie niet het geval is; dat daaruit volgt dat de schuldeiser, wanneer hij aantoont, zoals te dezen, dat de werkelijke houder van de ten name van een andere rechtspersoon geopende rekening, zijn schuldenaar is, bewarend beslag kan leggen op die rekening ten laste van zijn schuldenaar;

Dat het in dat geval aan de beslagrechter staat om, binnen de door het gemene recht vastgelegde grenzen, na te gaan of de voorwaarden betreffende de toestemming tot of de handhaving van een bewarend beslag onder derden vervuld zijn;

Overwegende dat het hof van beroep, bijgevolg, door te oordelen dat de beslagrechter niet bevoegd was om kennis te nemen van een tussengeschied in de procedure, dat hem regelmatig was overgelegd, en door te weigeren om, binnen de perken van zijn bevoegdheid en zonder de bodemrechter te binden, dat litigieuze geschied te beslechten, zijn beslissing 'niet naar recht verantwoordt' (...)'.

Cass. 4 september 2020, C.20.0017.N, juridat.be:

'(...)

3. Een uitvoerend beslag onder derden kan enkel ten laste van de schuldenaar en niet van een derde worden gelegd, behoudens in geval van simulatie. Indien aldus de schuldeiser aantoonde dat de schuldvordering slechts in schijn aan de derde toebehoort en zijn schuldenaar de ware gerechtigde is, dan is de schuldeiser gerechtigd hierop beslag te leggen, zonder dat hij over een uitvoerbare titel jegens de slechts in schijn gerechtigde van de schuldvordering dient te beschikken.

4. De beslagrechter die krachtens artikel 1395, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek kennis neemt van de vorderingen die betrekking hebben op de middelen tot tenuitvoerlegging op goederen van de schuldenaar, beoordeelt de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, maar is niet bevoegd om uitspraak te doen over andere geschieden betreffende de tenuitvoerlegging. Behoudens de uitdrukkelijk in de wet bepaalde gevallen, kan hij geen uitspraak doen over de zaak zelf.

5. Krachtens artikel 1514, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek kan degene die beweert eigenaar te zijn van het geheel of een gedeelte van de in beslag genomen voorwerpen, tegen de verkoop verzet doen bij de beslagrechter die oordeelt over de eigendomsbetwisting.

Overeenkomstig artikel 1613, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek kan voor de beslagrechter een vordering worden ingesteld om alle onroerende goederen of een gedeelte ervan aan het beslag te onttrekken, tegen de beslagen partij, tegen de beslaglegger, tegen de eerst ingeschreven schuldeiser en, zo deze de vervolgende partij is, tegen de schuldeiser wiens inschrijving onmiddellijk volgt.

6. Uit vorenstaande volgt dat het de beslagrechter toekomt om in het kader van een uitvoerend beslag als bodemrechter uitspraak te doen over incidentele geschieden met betrekking tot de omvang van het verhaalsrecht van de schuldeiser en die onlosmakelijk verbonden zijn met de tenuitvoerlegging.

Aldus kan de beslagrechter in geval van een uitvoerend beslag als bodemrechter uitspraak doen over het bestaan van simulatie omtrent het eigendomsrecht van de in beslag genomen goederen. (...)'.

De vraag is of het hof *in casu* bevoegd is om zich in het raam van een executiegeschil uit te spreken over het bestaan van simulatie waardoor het voorwerp van het beslag wordt beïnvloed.

Wat betreft de plaats van het beslag: Zij situeert zich in België.

Het beslag werd immers gelegd op grond van en in volledige overeenstemming met de machtigingsbeschikking die een beslag toestaat op de vorderingen en zaken die betrekking hebben op het 'Spaarfonds' in handen van de BNYM, met zetel in Brussel, waaronder mede begrepen het 'National Fund of the Republic of Kazakhstan, met zetel te Astana, Kazakhstan'.

Wat betreft het bestaan van simulatie staat vast dat de betwisting onlosmakelijk verbonden is met het bestreden bewarend beslag aangezien wordt aangevoerd dat beslag werd gelegd op goederen die - zoals blijkt uit het (definitieve) Engelse vonnis van 22 april 2020 - niet toebehoren aan de beslagene en behoudens ingeval simulatie wordt aangetoond en de in beslag genomen goederen op die grond moeten worden beschouwd als eigendom van de beslagene, het beslag gelegd op goederen die niet toebehoren aan de beslagene, moet worden opgeheven.

De Stati hebben voor de bodemrechter oorspronkelijk simulatie ingeroepen, maar hebben - zoals hoger reeds vermeld - hun argumentatie desbetreffende, ofschoon schriftelijk ontwikkeld, niet mondeling uiteengezet.

Het is om die reden dat de Engelse rechter is uitgegaan van het feit – *maar niet heeft geoordeeld* - dat er geen sprake is geweest van fraude, schijn, veinzing of valse voorstelling (zie randnummer 46 van het Engelse vonnis van 22 april 2020).

Terecht heeft de Engelse rechter in dit verband geoordeeld dat de Belgische rechter dan dient uit te maken of - rekening houdende met de '*res judicata*' - dergelijke argumenten nog kunnen worden ingeroepen in het raam van de beslagprocedure.

Partijen hebben in de loop van de beslagprocedure een betwisting ten gronde gevoerd.

In het kader van deze procedure kon de betwisting over het bestaan van simulatie worden gevoerd. Dit staat vast nu de Engelse rechter in een definitieve rechterlijke beslissing in die zin heeft geoordeeld:

'Tijdens het proces hebben de Stati-Partijen echter niet getracht te beargumenteren dat de Engelse rechtsvraag die aan deze rechtbank is voorgelegd, namelijk of BNYM de schuld in kwestie aan de Republiek Kazachstan verschuldigd is, vereist dat kwesties zoals een schijntrust worden behandeld. Zij hebben ook niet getracht de feitelijke basis voor dergelijke kwesties vast te stellen. Zij hebben zich gebaseerd op twee argumenten om aan te tonen dat BNYM zijn schuld aan de Republiek verschuldigd is, namelijk het vertegenwoordigingsrecht en het trustrecht. Zij hadden, als zij dat hadden gewild, kunnen aanvoeren dat in het Engelse recht zaken zoals een schijntrust relevant zijn voor de vraag of BNYM een schuld aan de Republiek heeft is of dat het buitenlandse recht met betrekking tot dergelijke onderwerpen volgens het Engelse conflictenrecht moest worden beoordeeld, maar zij hebben ervoor gekozen dat niet te doen. Een dergelijke zaak werd noch

feitelijk, noch rechtens aangevoerd. Ik kan niet zeggen waarom dit niet is gebeurd. Een dergelijke zaak werd noch feitelijk, noch rechtens aangevoerd (...)

Het tweede argument dat de Stati-Partijen in België willen aanvoeren, is dat BNYM op grond van een schijntrust of zelfs fraude de schuld aan de RK verschuldigd is; zie punt 21 van hun syntheseconclusie. Hoewel de NBK en de RK (en ikzelf) hadden verwacht dat deze argumenten in deze rechtbank zouden worden aangevoerd, werden ze niet aangevoerd.'

Het feit dat de partij die dit middel opwerpt in een afzonderlijke bodemprocedure voor een rechter die uitdrukkelijk stelt dat hij zich dienaangaande zou hebben kunnen uitspreken, hier in de loop van die procedure om welke reden dan ook niet meer op aandringt waardoor de rechter hierover niet oordeelt, laat niet toe te besluiten dat deze discussie thans niet meer kan gevoerd worden.

Het gezag van gewijsde dat aan het Engelse vonnis van 22 april 2020 kleeft verzet zich niet tegen deze analyse.

Immers de kwestie van het bestaan van simulatie werd door de Engelse rechter niet beoordeeld.

De Stati hebben door dit middel niet mondeling te ontwikkelen ook niet definitief verzaakt aan hun recht op dit in te roepen in het kader van een andere procedure, hier de actuele procedure voor het hof.

Wat betreft het feit dat de veinzing wordt ingeroepen naar aanleiding van een bewarend beslag: Dit leidt niet tot een uitbreiding van de rechtsmacht van de beslagrechter. Hij oordeelt over een incident dat het bewarend beslag beïnvloedt, maar zijn oordeel reikt niet verder dan dat van een voorlopig en beperkt onderzoek (Cass. 11 mei 1995, R.W. 1995-96, 745-746).

Noch het Cassatiearrest van 4 september 2020, noch de verwijzingen naar passages in het handboek 'Beslag' van E. Dirix (en K. Broeckx) (APR, 2010 en 2018), noch het vonnis van de Franstalige beslagrechter van 28 juni 2019 waar eerder reeds naar werd verwezen, leiden tot een andere beslissing nu zij kaderen in procedures van uitvoerend beslag.

In strijd met wat de Stati beweren ontwaart het hof in de aangehaalde cassatierechtspraak geen gelijkstelling inzake de rechtsmacht van de beslagrechter bij de beoordeling van veinzing in geval van bewarend en uitvoerend beslag.

Noch de aard van het incidenteel geschil, noch proceseconomische redenen laten toe hiertoe te besluiten zonder wettelijke basis.

4.4.4. Beoordeling naar Belgisch recht

Incidentele geschillen die geënt zijn op een maatregel van een in België toegestaan en gelegd bewarend beslag worden beoordeeld door de Belgische beslagrechter die oordeelt naar Belgisch recht.

Vgl. in die zin: Dirix, E., Beslag, 2018, randnr. 103, 85-86:

"De interne bevoegdheidsregeling heeft ook internationale werking. Aangezien de tenuitvoerlegging ten nauwste verbonden is met de uitoefening van het staatsgezag, geldt ter zake het territorialiteitsbeginsel. Hieronder wordt verstaan dat, in beginsel, enkel de Belgische gerechten bevoegd zijn om executiemaatregelen te bevelen die uitwerking hebben op het Belgische grondgebied en dat de Belgische wetgeving van toepassing [is] op iedere tenuitvoerlegging die in België plaatsvindt. In Europees verband moet de exclusieve bevoegdheid van de Belgische rechter echter worden genuanceerd (zie ook verder nr. 265) [gaande over het specifiek geval van artikel 35 Brussel Ibis]. Enkel de Belgische gerechten zijn bevoegd om uitspraak te doen over betwistingen die rijzen bij de tenuitvoerlegging in België (zie Cass. 26 september 2008, RW 2009-10, 237 en JLMB 2009, 840, noot L. Frankignoul. Zie ook art. 24, 5° Brussel Ibis Vo en nader R. Fransis, "het territorialiteitsbeginsel in het executierecht", RW 2009-10, 219-227). Al de geschillen die daarbij kunnen ontstaan (bijv. beslagbaarheid van bepaalde goederen) worden verder ook exclusief beheerst door de Belgische wet (G. Van Hecke en K. Lenaerts, "Internationaal 'privaatrecht' in APR, 382, nr. 842).

Het feit dat de Engelse rechter oordeelde dat naar *Engels (contracten)recht* Kazachstan op grond van de GCA geen schuldvordering heeft t.a.v. BNYM, verhindert niet dat er naar Belgisch beslagrecht nog steeds vastgesteld kan worden dat huidig beslag doel treft, ingevolge het bestaan van simulatie en doorbraak van rechtspersoonlijkheid. Deze Belgische beslagargumenten worden niet beïnvloed door de vaststellingen in het Part 7 Vonnis.

3.4.5. Simulatie in hoofde van Kazachstan?

Er is sprake van simulatie wanneer vaststaat dat de handeling die is gesteld berust op de gecreëerde schijn die is gewild door de partijen die de gesimuleerde daden stelden.

Eens het bewijs van de veinzing is geleverd - bewijs dat kan worden geleverd met alle middelen, vermoedens inbegrepen - kan de beslaglegger voorbij gaan aan de geveinsde handeling en deze als onbestaande beschouwen. Daartoe is niet vereist dat hij in hoofde van de veinzende partijen bedrog aantoon.

Vgl. Van Aerde, C., Doorbraak van rechtspersoonlijkheid bij beslag op zeeschepen, IHT 2019, 234;

Van de Spye, Veinzing en tegenbrief: van rechtsgeldige rechtsfiguur tot fraudemechanisme, T. Verz. 2010, 277.

Prima facie oordelend in het raam van een betwisting gerezen naar aanleiding van een bewarend beslag met grote terughoudendheid en na een voorlopig en beperkt onderzoek met het oog op de oplossing van dit geschil dat het verzet tegen een maatregel van bewarend beslag betreft, stelt het

hof vast dat de concrete omstandigheden van de zaak voldoende aanwijzingen bevatten van het bestaan van simulatie op grond waarvan moet worden beslist dat het beslag wel degelijk werd gelegd op goederen van de beslagene.

De duidelijke pogingen van Kazachstan en de NBK om naar aanleiding van de lastens Kazachstan uitgesproken veroordeling tot betaling activa te onttrekken aan / af te schermen van het verhaalsrecht van de schuldeisers blijkt uit de interne correspondentie van de BNYM: stukken 7.34.1 tot 7.40.1 van de Stati, waarbij opvalt dat de BNYM vreesde betrokken te worden bij deze pogingen tot onttrekking van activa aan het verhaalsrecht van de schuldeisers.

De betrokkenheid van Kazachstan bij deze pogingen tot het ontsnappen aan beslagmaatregelen blijkt uit het kruisverhoor van de vice-gouverneur van de NBK in het kader van de Engelse procedure 'Part 7': Zie stuk 3.40 van Kazachstan.

Wat betreft het NFRK (het Nationaal Fonds van de Republiek Kazachstan - National Fund of the Republic of Kazachstan) dat in de machtigingsbeschikking van 11 oktober 2017 en in het dienovereenkomstig gelegde beslag werd vermeld als een van de entiteiten deel uitmakend van de beslagene stelt het hof vast wat volgt:

Het NFRK (een fonds) is opgericht bij Presidentieel decreet van 23 augustus 2000, nr. 402.

Dit fonds – en de activa die ertoe behoren — is de exclusieve eigendom van Kazachstan.

De vaststelling dat het NFRK volle eigendom is van Kazachstan, volgt in de eerste plaats uit de Kazachse wet, maar werd ook bevestigd door (Kazachse) deskundigen.

DE KAZACHSE WET: Artikel 21 van het Kazachs Begrotingswetboek omschrijft het NFRK als staatseigendom (stuk 7.2 Kazachstan): *"1. The National Fund of the Republic of Kazachstan represents the assets of the state, in the form of financial assets concentrated on the accounts of the Government of the Republic of Kazakhstan at the National Bank of the Republic of Kazakhstan (...)"*.

Vrije vertaling: *"Het Nationaal Fonds van de Republiek Kazachstan vertegenwoordigt activa van de Staat, in de vorm van financiële activa geconcentreerd op de rekeningen van de Overheid van de Republiek Kazachstan bij de Nationale Bank van Kazachstan"*.

Zie tevens het deskundigenrapport van de Kazachse experts Shaikenov en Kozik (stuk 4 van de BNYM, §12, §20, §22) waaruit blijkt dat het NFRK eigendom is van Kazachstan.

De TMA (Trust Management Agreement - Trust Beheersovereenkomst) en de GCA (Global Custody Agreement - Globale Bewaarnemingsovereenkomst) hebben hieraan niets gewijzigd.

Zie artikel 9.1. van de GCA (overweging A), vrij vertaald uit het Engels (stuk 1 van de BNYM): ‘De cliënt voert bepaalde trust management diensten uit met betrekking tot de bepaalde activa van de Republiek Kazachstan (het "Nationaal Fonds") overeenkomstig de Trust Management Agreement.’

Zie tevens de bepalingen van de TMA, met name artikel 7.1. waarin wordt gesteld dat de regering de begunstigde is.

Bij de beëindiging van de TMA gaan de activa van het NFRK overigens terug naar Kazachstan, zoals werd bevestigd door de vice- gouverneur in het raam van de ‘Part 7’- procedure (stuk 7.27.1 van de Stati).

Zie in dit verband de deskundigenrapporten van professor Maggs en rechtsgeleerde Didenko (stukken 10.11 en 10.12 van de Stati).

Zie tevens de Engelse beslissing van 22 april 2020 in de ‘Part 7’ - procedure: stuk 7.26.1, §105 en 106 en §9: *‘Er bestaat eensgezindheid over het feit dat de activa in het Nationaal Fonds “uiteindelijk toebehoren” aan de Republiek Kazachstan’.*

Het feit dat het *in casu* gaat om activa (effecten en gelden) die gestort werden op een bankrekening bij BNYM door NBK, doet hier geen afbreuk aan.

Ook een schuldvordering kan slechts in schijn toebehoren aan een partij terwijl de debiteur de werkelijke rechthebbende is.

Allereerst heeft Kazachstan de activa "in beheer" geplaatst bij NBK, maar zonder hierbij de eigendom over te dragen. NBK heeft deze activa vervolgens gestort op een rekening bij BNYM en is "formele rekeninghouder" en "formele schuldeiser". NBK is dan wel de "formele schuldeiser " contractueel, maar de tegoeden op de rekening van BNYM komen uitsluitend toe aan Kazachstan en zijn uitsluitend eigendom van Kazachstan.

Veinzing ontwricht de triangulaire relatie van het beslag onder derden. In dergelijk geval kan de machtiging van de beslagrechter om over te gaan tot het leggen van beslag ten laste van een debiteur op rechtmatige wijze worden aangewend om beslag te leggen in handen van een bank teneinde fondsen te bevriezen die gestort zijn op rekeningen die door een andere juridische entiteit dan de beslagen schuldenaar werden geopend.

Er is duidelijk sprake van een gecreëerde schijn, die de Stati terecht bestrijden door beslag te leggen ten laste van de werkelijke houder van de bankrekeningen/tegoeden.

Kazachstan moet als werkelijke schuldeiser van BNYM worden beschouwd. De TMA waarmee Kazachstan haar activa in beweerd onafhankelijk trustbeheer heeft geplaatst bij NBK en waarbij Kazachstan op papier *zogezegd* al haar rechten en controle op deze activa zou verliezen, is een loutere schijn naar de buitenwereld en derden toe.

Het hof verwijst ter ondersteuning van zijn oordeel naar volgende elementen, die aan de hand van de stukken (de TMA en GCA overeenkomsten, het Engelse vonnis van 22 april 2020, de stukken 7.34.1 tot 7.40.1. van de Stati) worden bewezen

- Kazachstan is oprichter van het NFRK, de President bepaalt hoe het NFRK wordt gebruik en het NFRK kan via een presidentieel decreet weer worden afgeschaft;
- Het NFRK heeft geen afzonderlijke rechtspersoonlijkheid en behoort steeds tot het vermogen van Kazachstan;
- Kazachstan is de exclusieve eigenaar van de activa van het NFRK (NBK heeft geen eigendomsrechten op het NFRK);
- Kazachstan behoudt de controle en "autocratische macht" over het NFRK, NBK en de TMA.;
- Kazachstan is de (enige) begunstigde van de TMA en de GCA;
- De President - die nochtans geen contractspartij is bij de TMA - kan de TMA op elk moment (eenzijdig) beëindigen, waarbij NBK al haar rechten die voortvloeien uit de TMA onmiddellijk verliest;
- NBK heeft samen met Kazachstan geprobeerd de activa van het NFRK bij BNYM weg te halen uit België om ze vervolgens door NBK te laten inkopen op eigen naam,
- Kazachstan staat in voor de schulden van NBK, de goederen via een contract (GCA) dat op naam van NBK staat als "trust manager" (trust beheerder) van Kazachstan, geplaatst bij BNYM, behoren in werkelijkheid toe aan Kazachstan.

Wat betreft de afwezigheid van '*tegenbrief*': Het bestaan van een geschrift is geen vereiste om tot simulatie te besluiten. Een geschrift is in deze context een bewijselement, dat hier - gelet op de vele, overeenstemmende aanwijzingen van simulatie - niet vereist is om de schijn aan te tonen.

Wat betreft het Engelse AIG- vonnis (stuk 3.22 van Kazachstan) herinnert het hof eraan dat op grond van het territorialiteitsprincipe hier wordt geoordeeld naar Belgisch recht, dat de Stati in voormeld geschil geen partij waren, dat de argumentatie van partijen minstens gedeeltelijk verschillend is en dat het hof thans oordeelt in het kader van een ander geschil op grond van de concrete omstandigheden van de zaak en van de feitelijke en procedurele antecedenten die onderscheiden zijn van deze in de AIG- procedure.

Het feit dat de Nederlands rechter bij vonnis van 23 januari 2018 tot de opheffing van het beslag onder derden besliste op grond van het AIG-vonnis bindt het hof niet, net zomin als de Engelse rechter in het kader van de 'Part 8'-procedure, wat Kazachstan niet heeft betwist, wel integendeel.

Uit wat voorafgaat, en zonder dat de argumentatie gesteund op de doorbraak van rechtspersoonlijkheid nog verder moet worden onderzocht nu dit onderzoek niet tot een ander resultaat kan leiden, volgt dat Kazachstan moet worden beschouwd als de schuldenaar van de Stati en als de werkelijke schuldeiser van de BNYM, wiens goederen het voorwerp uitmaken van het bestreden bewarend beslag.

4.5. Wat betreft de uitvoeringsimmunititeit

4.5.1. In zijn tweede middel zet Kazachstan uiteen dat de beslagen activa eigendom zijn van een centrale bank en dat zij om die reden immuun zijn voor uitvoering.

Hoger reeds werd beslist dat de op verzoek van de Stati overeenkomstig artikel 1412 quinquies Ger.W. lastens Kazachstan - en niet NBK- op grond van de machtigingsbeschikking van 11 oktober 2017 in beslag genomen goederen ingevolge de bewezen verklaarde simulatie hier moeten worden beschouwd als toebehorend aan Kazachstan.

Om die reden is het onderzoek van de onbeslagbaarheid van de in beslag genomen goederen uitgaande van de stelling dat zij toebehoren aan een centrale bank, niet nuttig.

Het hof gaat hier dan ook niet toe over.

4.5.2. Uitvoeringsimmuniteit voor wat betreft de lastens Kazachstan in beslag genomen goederen van het NFRK- Spaarfonds?

Het beslag werd gelegd op grond van een machtigingsbeschikking verleend op verzoek van de Stati, die hun verzoekschrift steunden op artikel 1412quinquies Ger.W.

Artikel 1412quinquies Ger.W. luidt als volgt:

'§1.

Onder voorbehoud van de toepassing van dwingende supranationale en internationale bepalingen, zijn de eigendommen van een buitenlandse mogendheid die zich bevinden op het grondgebied van het Koninkrijk, met inbegrip van banktegoeden die daar door die buitenlandse mogendheid worden aangehouden of beheerd, met name bij de uitoefening van de taken van diplomatieke vertegenwoordigingen van de buitenlandse mogendheid of haar consulaire pasten, haar speciale zendingen, haar vertegenwoordigingen bij internationale organisaties of delegaties bij organen van internationale organisaties of bij internationale conferenties, niet vatbaar voor beslag.

§2

In afwijking van paragraaf 1 kan de schuldeiser die beschikt over een uitvoerbare titel of authentieke of onderhandse stukken die, al naargelang het geval, ten grondslag liggen aan het beslag, bij een verzoekschrift aan de beslagrechter toelating vragen om beslag te leggen op de in paragraaf 1 bedoelde eigendommen van een buitenlandse mogendheid indien hij aantoont dat voldaan is aan den van de volgende voorwaarden:

- 1° indien de buitenlandse mogendheid op uitdrukkelijke en specifieke wijze heeft ingestemd met de beslagbaarheid van die eigendom;*
- 2° indien de buitenlandse mogendheid die eigendommen heeft gereserveerd of aangewezen ter voldoening van de vordering die onderwerp is van de uitvoerbare titel of de authentieke of onderhandse stukken die, al naargelang het geval, ten grondslag liggen aan het beslag;*
- 3° indien vastgesteld is dat die eigendommen in het bijzonder worden gebruikt of beoogd zijn voor gebruik door de buitenlandse mogendheid voor andere dan niet-commerciële overheidsdoeleinden en zich bevinden op het grondgebied van het Koninkrijk, met dien verstande dat uitsluitend beslag kan worden gelegd op eigendommen die verband houden met de entiteit waartegen de uitvoerbare titel of de authentieke of onderhandse stukken die, al naargelang het geval, ten grondslag liggen aan het beslag, zich richt.*

§3

De in paragraaf 1 bedoelde immuniteit en de in paragraaf 2 bedoelde uitzonderingen op die immuniteit zijn eveneens van toepassing op de in die paragrafen bedoelde eigendommen indien zij niet het eigendom zijn van een buitenlandse mogendheid zelf, maar van een deelgebied van die buitenlandse mogendheid, zelfs wanneer dit niet over internationale rechtspersoonlijkheid beschikt, van een geleding van die buitenlandse mogendheid in de zin van artikel 1412ter, § 3, tweede lid, of van een territoriaal gedecentraliseerd bestuur of elke andere politieke opdeling van die buitenlandse mogendheid.

De in paragraaf 1 bedoelde immuniteit en de in paragraaf 2 bedoelde uitzonderingen op die immuniteit zijn eveneens van toepassing op de in die paragrafen bedoelde eigendommen indien zij niet het eigendom zijn van een buitenlandse mogendheid, maar van een publiekrechtelijke supranationale of internationale organisatie die ze gebruikt of beoogt te gebruiken voor aan niet-commerciële overheidsdoelen analoge doelen.'

Kazachstan gaat uit van artikel 19 c) van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de immuniteit van Staten en hun eigendommen, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 2 december 2004, hierna tevens 'het VN- Verdrag', en stelt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van voormeld artikel dat luidt als volgt:

'Tegen eigendommen van een Staat mogen geen executiemaatregelen worden getroffen zoals beslag, derdenbeslag of uitvoerend beslag in verband met een geding voor een rechter van een andere Staat, tenzij en voor zover:

(...)

c) vastgesteld is dat de eigendommen in het bijzonder worden gebruikt of beoogd zijn voor gebruik door de Staat voor andere dan niet-commerciële doeleinden en zich bevinden op het grondgebied van de Staat van het forum, met dien verstande dat executiemaatregelen uitsluitend mogen worden getroffen tegen eigendommen die verband houden met de entiteit waartegen het geding was gericht.'

Het is een feit dat de uitzonderingsbepalingen van artikel 1412quinquies, §2,3° Ger.W. en artikel 19c) van het VN- Verdrag inhoudelijk met elkaar overeenstemmen.

Gegeven het feit dat artikel 19c) van het VN- Verdrag nog niet in werking is getreden enerzijds en dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 1412quinquies, §2, 3° Ger.W. wordt van deze laatste bepaling uitgegaan bij de verdere beoordeling van de betwisting inzake de immuniteit met betrekking tot de goederen van het NFRK- Spaarfonds.

Volgens Kazachstan falen de Stati in hun bewijsvoering van het (beoogde) gebruik voor andere dan niet-commerciële doeleinden van de in beslag genomen goederen.

Ter ondersteuning van zijn stelling verwijst Kazachstan onder meer naar het recente arrest van de Nederlandse Hoge Raad van 18 december 2020 (stuk 12.11 van Kazachstan).

Het principe van de uitvoeringsimmuniteit waarvan een buitenlandse mogendheid in België geniet, is niet absoluut.

De actuele tendens is dat het immuniteitsbeginsel minder absoluut wordt opgevat, dit rekening houdende met artikel 6 EVRM, waarin - zoals auteur Dirix terecht stelt - het recht op tenuitvoerlegging besloten ligt en op grond waarvan in de Belgische rechtspraak, meer bepaald ook in arresten van het Hof van Cassatie die in de rechtsleer tot de redactie van instemmende commentaren leidden, werd geoordeeld dat de vraag naar de evenredigheid vereist dat in elk geval afzonderlijk '*in het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak*' het beginsel van immuniteit moet worden getoetst aan het grondrecht van artikel 6 EVRM.

Zie in die zin en in dit verband:

Cass. 21 december 2009, R.W. 690-692;

Dirix, E. Beslag, 2018, 167, randnr.207.

De bestemming van de goederen staat centraal. Beslag op goederen van vreemde mogendheden die '*privaatrechtelijk geaffecteerd*' zijn (Dirix, E., Beslag, 2018, 167, randnr. 207) zijn niet uitgesloten van maatregelen van beslag.

De kwestie van de privaatrechtelijke affectatie van in beslag genomen goederen van een vreemde mogendheid wordt beoordeeld op grond van alle concrete omstandigheden van de zaak.

Op grond van de uitzondering vervat in artikel 1412quinquies §2, 3° geldt het principe van de uitvoeringsimmunititeit niet wanneer de volgende drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn:

- i. De activa worden gebruikt, of zijn beoogd voor gebruik door de buitenlandse mogendheid voor andere dan niet-commerciële overheidsdoeleinden,
- ii. De activa bevinden zich op het grondgebied van het (Belgisch) Koninkrijk,
- iii. De activa staan in verband met de entiteit tegen de welke een uitvoerbare titel, of authentieke of onderhandse stukken zijn gericht.

Zoals hoger reeds werd gesteld bevinden de in beslag genomen goederen zich in België. Immers de activa op geld- en effectenrekeningen met betrekking tot het NFRK die het voorwerp van het beslag uitmaken bevinden zich in een Londens bijkantoor van de BNYM dat geen afzonderlijke rechtspersoonlijkheid heeft.

Aldus moet worden aangenomen dat het beslag onder derden werd gelegd op de zetel van de BNYM in België.

Vgl. Dirix, E., Beslag, 2018, 421, randnr. 623.

Wat betreft de voorwaarde dat de activa in verband staan met de entiteit tegen dewelke een uitvoerbare titel of authentieke of onderhandse stukken zijn gericht staat vast dat:

- Kazachstan de debiteur is van de Stati;
- het NFRK eigendom is van Kazachstan (zie hoger en zie tevens de conclusie van de BNYM van 15 februari 2021, p. 7, randnr.8 en p. 10-12, randnrs 15 en 16);
- de schijnsituatie is aangetoond (zie hoger),

zodat ook aan deze voorwaarde voldaan is.

Wat betreft het (beoogde) gebruik voor andere dan niet- commerciële overheidsdoeleinden staan, zoals hoger reeds werd gesteld, het doel of de bestemming van de in beslag genomen goederen centraal.

Uitgangspunt bij de beoordeling is de concrete, daadwerkelijke, actuele bestemming van de fondsen. Dit is in dit verband het meest redelijke en praktisch werkbaar criterium tot onderscheid van goederen met een publieke, *'soevereine'* dan wel *'andere dan niet-commerciële doeleinden'* opdat deze voorwaarde zinvol zou kunnen worden begrepen en toegepast.

Een Staat zal immers op lange termijn altijd wel soevereine doeleinden van openbaar nut beogen.

Door deze voorwaarde aldus te begrijpen en toe te passen is er geen sprake van het toevoegen van een '*bijkomend criterium*' zoals Kazachstan ten onrechte voorhoudt (zie de laatste conclusie van Kazachstan, p.380), maar van het *in concreto* toepassen van het bestemmingscriterium rekening houdende met de context, die volkomen verschilt van andere toepassingsgevallen zoals door Kazachstan aangehaald.

Wat betreft de verwijzing naar de rechtspraak in Nederland, meer bepaald het arrest van 7 mei 2019, verbroken bij arrest van de Hoge Raad van 18 december 2020: Gelet op het feit dat het arrest van 7 mei 2019 werd verbroken en dat het arrest van 18 december 2020 zich niet op bindende wijze aan dit hof opdringt, kan hieruit geen nuttige bijdrage tot de beslechting van dit geschilpunt worden gehaald.

Hetzelfde geldt voor de uitspraken in Zweden, in het bijzonder het arrest van het Svea Hof van Beroep van 17 juni 2020, dat overigens op terecht gefundeerde kritiek stuit: stuk 10.31 en noot 787 in de laatste conclusie van de Stati, zoals hierna vrij vertaald weergegeven:

"Het SVEA Hof van Beroep redeneerde met zeer weinig analyse dat "eigendom van een centrale bank dat wordt aangehouden in het kader van een nationaal fonds" niet "fundamenteel verschilt van de reguliere verrichtingen van een centrale bank". Ter ondersteuning haalde het mijn werk aan, maar het verwees niet naar mijn conclusie dat de doelen en functies van staatsinvesteringsfondsen verschillen van die van centrale banken en dat de bescherming van staatsinvesteringsfondsen door middel van centralebankimmunititeit een onopgeloste kwestie is. Het SVEA Hof van Beroep haalde ook AM Capital Partners, Inc & Anr v. Kazachstan aan. In de AIG-zaak werd echter geconcludeerd dat krachtens de UK Immunity Act alle eigendommen van centrale banken categorisch beschermd zijn, ongeacht de "hoedanigheid" of het doel "waarvoor de eigendommen worden gehouden". Met andere woorden, het AIG-Hof koos voor een "allesomvattende" of categorische benadering van de immunititeit van activa van centrale banken. De beslissing van het AIG-Hof hing niet af van de vraag of de activa werden gebruikt voor een commercieel doel of in het kader van de uitoefening van het soevereine gezag of binnen de reikwijdte van de traditionele centrale-bankfuncties. De redenering dat elk gebruik van de activa dat is ontworpen om beleggingsopbrengsten te maximaliseren, soeverein en niet-commercieel is omdat het budget waarover de soeverein beschikt "verhoogt", is nagenoeg hetzelfde als zeggen dat alle eigendommen van centrale banken categorisch beschermd zijn want elke beleggingsstrategie is nl. ontworpen om opbrengsten te maximaliseren. In het AIG-advies wordt categorische immunititeit verleend aan activa van centrale banken op grond van de UK Sovereign Immunity Act. Het advies biedt derhalve weinig hulp bij het bepalen van de wijze waarop een functionele benadering uit hoofde van het internationale gewoonterecht en het VN-Verdrag moet worden toegepast".

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissingen en rechtsgeleerde bijdragen waar de partijen over en weer naar verwijzen en nu eens tot ondersteuning van hun standpunt goedkeurend en bijtredend aanhalen, dan weer ontkrachten, dat er op (inter)nationaal vlak geen uniformiteit heerst op het vlak van de concrete invulling die aan deze voorwaarde wordt gegeven en dat het dan ook aan dit hof toekomt te oordelen hoe deze voorwaarde hier, rekening houdend met alle concrete omstandigheden van de zaak, moet worden toegepast en waarbij het past te benadrukken dat het

thans bestreden beslag niet werd gelegd lastens een centrale bank, zodat ook niet vanuit die optiek moet worden onderzocht of aan deze voorwaarde is voldaan.

In casu heeft het Spaarfonds van het NFRK waarop het bestreden beslag werd gelegd - te onderscheiden van onderdeel '*Stabilisatieportefeuille*' van het NFRK zoals blijkt uit het Presidentieel Decreet nr. 385 van 8 december 2016, stuk 10.10 van de Stati - tot doel '*de rentabiliteit van het vermogen op lange termijn te verhogen*' (zie stuk 10.3 van de Stati, p.2), of nog anders gezegd: '*geld verdienen door investeringen te doen*', aldus een ander dan niet- commercieel doel.

Het gaat er met andere woorden niet om dat het Spaarfonds een '*louter verband*' (zie de laatste conclusie van Kazachstan, p. 378) zou hebben met een ander dan niet -commercieel doel.

Overeenkomstig het Presidentieel Decreet nr. 385, al.5.3 (stuk 10.10 van de Stati) bestaat het hoofddoel van het Spaarfonds erin van fondsen te cumuleren en te behouden door de verkoop van niet-hernieuwbare energie voor toekomstige generaties teneinde lange termijn opbrengsten te garanderen met een gepast risico-niveau.

Dit doel is '*anders dan van niet-commerciële aard*': De goederen van het Spaarfonds worden louter geïnvesteerd met het oog op de maximalisering van het lange termijn rendement.

Zuivere investeringen vallen niet onder de bescherming van de staatsimmuniteit.

Dit is een commerciële doelstelling, die beantwoordt aan de voorwaarde van (beoogd) gebruik voor andere dan niet-commerciële doeleinden.

Besluit: Het hoger beroep is ongegrond op dit punt.

5. Wat betreft de vrijgave van de geblokkeerde activa door de BNYM

De BNYM vraagt over een termijn van 28 dagen te beschikken om de ingevolge het beslag geblokkeerde activa vrij te geven.

Zij verwijst ter ondersteuning van haar vordering naar de Engelse uitspraken van 22 april en 4 mei 2020 (haar stukken 23 en 24).

In het vonnis van 22 april 2020 (randnr. 130) oordeelde de Engelse rechter in dit verband als volgt:

"In de omstandigheden waarin BNYM bereid is de schuld aan de [Nationale Bank van Kazachstan] te betalen en wanneer zij vrij is om dat te doen, moet BNYM (waarvan het gedrag in deze zaak niet door de [Nationale Bank van Kazachstan] of de Republiek [Kazachstan] wordt bekritiseerd) een redelijke termijn worden geboden om te betalen nadat de Belgische rechter zijn beslissing heeft genomen".

In de beschikking van 4 mei 2020 bepaalde de Engelse rechter de termijn voor vrijgave op 28 dagen (randnr.6 van deze beslissing).

Het hof stelt vast dat de partijen op dit punt geen betwisting voeren.

De betwisting zoals zij hier voorligt betreft een maatregel van bewarend beslag.

Het ingevolge de omzetting van het bewarend in uitvoerend beslag bij exploit van 12 juni 2018 tegen het uitvoerend beslag ingestelde verzet maakt nog steeds het voorwerp uit van een verzetsprocedure voor de beslagrechter in de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

De eindbeslissing in het raam van deze procedure moet worden afgewacht alvorens tot vrijgave van de gelden over te gaan.

Om die reden is het verzoek van de BNYM voorbarig.

6. Wat betreft de vordering tot uitstel van de procedure

Hoger (sub 3.2.2. van dit arrest) heeft het hof reeds overwogen dat niet moest worden ingegaan op de suggestie van Kazachstan tot uitstel van de procedure.

Kazachstan formuleert deze eis in meest ondergeschikte orde *‘mocht Uw Hof alle voorgaande middelen verwerpen’* (p. 459 van de laatste conclusie van Kazachstan).

Terecht merken de Stati op dat deze vraag bevreemdt nu indien in het laatste middel (het negende middel van Kazachstan betreft het antwoord op het verzoek tot interpretatie van de Stati en het incidenteel hoger beroep) wordt gevraagd *‘ huidige procedure van bewarend beslag naar de rol te verzenden’* indien alle voorgaande middelen werden verworpen, de vraag rijst welk nut deze verzending nog kan hebben vermits over alle middelen van Kazachstan werd geoordeeld.

Ingaan op de vragen van Kazachstan tot verzending naar de rol, tot uitstel van de procedure of van de zittingen dragen niet bij tot de goede rechtsbedeling zoals Kazachstan onterecht beweert.

Dit zou slechtsodeloze vertraging meebrengen vermits:

- aan de procedures in hoger beroep en in cassatie waar Kazachstan naar verwijst geen schorsende werking toekomt,
- het niet past dat het hof in het kader van deze procedure zou vooruitlopen op de uitslag van deze procedures,
- en vermits de Stati beschikken over een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering die zij putten uit een regelmatige uitvoerbare titel die het hof gevat met het oog op het beslechten van een geschil van bewarend beslag hier niet behoort te beoordelen, schuldvordering met betrekking tot dewelke de Stati in de gegeven omstandigheden op

Wijst de door de Stati geformuleerde vordering tot uitlegging van de bestreden beslissing af als ongegrond;

Verklaart de vorderingen van de Stati ontvankelijk en gegrond als volgt:

Stelt de simulatie in hoofde van Kazachstan vast;

Stelt vast op grond van een *prima facie* beoordeling door het hof dat de in beslag genomen goederen op grond van simulatie toebehoren aan Kazachstan;

Verklaart de hogere beroepen van Kazachstan en de NBK ontvankelijk, doch ongegrond;

Wijst Kazachstan en de NBK ervan af;

Stelt vast dat het verzoek van BNYM tot het toekennen van een redelijke termijn voor vrijgave van de ingevolge het bestreden bewarend beslag geblokkeerde gelden *hic et nunc* voorbarig is;

Veroordeelt Kazachstan en de NBK tot de gerechtskosten hoger beroep, vereffend als volgt:

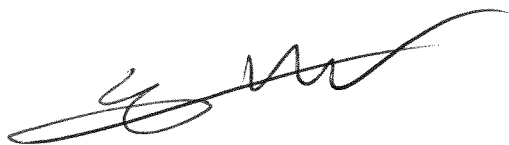
- in hoofde van Kazachstan:
 - 210 euro, rolrecht hoger beroep;
- in hoofde van NBK:
 - 210 euro, rolrecht hoger beroep;
- in hoofde van de Stati:
 - 12.000 euro, rechtsplegingsvergoeding;
- in hoofde van de BNYM:
 - nihil.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de **kamer 17** van het hof van beroep te Brussel op **29 juni 2021**

waar aanwezig waren en zitting hielden:

D. DEGREEF,
bijgestaan door C. WILLAUMEZ,

Raadsheer,
Griffier,

C. WILLAUMEZ

D. DEGREEF

